Τιμῶνται Λεπτῶν 10 ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ **Τιμῶνται Λεπτῶν 10**

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 5 Δεκεμβρίου 1893. ΕΤΟΣ Β' — ΑΡΙΘ. 2

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐν Ἀθήναις ..... φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις ..... » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α'ΓΔΑ, διήγημα Felice Venosta.
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ.—

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κ.τ. κτλ.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ.Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

ΤΩΝ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Ἔληξεν ἤδη τὸ Θ' ἔτος τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

Κατὰ τὸ δέκατον ἔτος ἡ δι' εἰσπρακτόρων εἴσπραξις καταργεῖται ἐν Ἀθήναις, ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ, πρὸς εὐκολίαν δὲ τῶν κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν, δεχόμεθα ΕΞΑΜΗΝΟΥΣ συνδρομάς.

Ὅθεν, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς συνδρομηταὶ καὶ κατὰ τὸ δέκατον ἔτος, παρακαλοῦνται θερμῶς, ὅπως ἀποστείλωσι τὴν ἐξάμηνον συνδρομήν των ἀπ' εὐθείας: «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἐν Ἀθήναις», διότι, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, θὰ εὑρεθῶμεν εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ διακόψωμεν, μετὰ λύπης μας, εἰς πάντας ἀνεξαιρέτως τὴν ἀποστολὴν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

Ἡ Διεύθυνσις.

ΑΪΔΑ

Διήγημα FELICE VENOSTA

Α'

Ἔλληγε σχεδὸν τὸ 2500 ἔτος ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ἤτοι ὁ ΙΕ' αἰὼν πρὸ τῆς κοινῆς ἐποχῆς.

Ἡ Μέμφις, ἡ μητρόπολις τῆς Αἰγύπτου, εὑρίσκετο εἰς ἀσυνήθη κίνησιν. Οἱ ἄνδρες, ἐγκαταλείψαντες εἰς τὰς συζύγους των τὴν φροντίδα τῶν ὑποθέσεών των, κατεγίνοντο νηθοντες καὶ ἐνασχολούμενοι εἰς τὰ οἰκιακὰ ἔργα. Οὐχ ἧττον ἐφαίνοντο αἰσθανόμενοι τὸ ἱερὸν χρέος, ὅπερ ἐπιβάλλει ἡ πατρὶς εἰς τὰ τέκνα της, ὁσάκις εὑρίσκεται ἐν ἀνάγκῃ. Ὁ στρατὸς ἰδίως κατεγίνετο μετ' ἀπαραμίλλου ζήλου νὰ προετοιμάσῃ τὰ παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις ἐν χρήσει πολεμικὰ ὄργανα.

Αἱ ὁδοὶ ἔβριθον ἀποσκευῶν, πολεμικῶν ὀχημάτων, μηχανῶν, ἵππων, καμήλων καὶ ἄλλων.

Ταῦτα πάντα συνέβαινον, καθότι ὁ Φαραὼ ἡτοιμάζετο νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰθιοπίας Ἀμόν-Ἀσσάρ, ὅστις, καίτοι ἄλλοτε νικηθεὶς ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων, εἶχεν ἀθροίσει νέα στρατεύματα, ἵνα διεκδικήσῃ τὴν προσβληθεῖσαν φιλοτιμίαν του. Καὶ ἤδη ἀπειλητικῶς ὥδευε πρὸς τὰς χώρας τοῦ Ἱεροῦ Ποταμοῦ.

Ἡ ἀναχώρησις τοῦ Αἰγυπτιακοῦ στρατοῦ θὰ ἐγίνετο τὴν ἐπιοῦσαν, καθότι δὲν ἀνεκηρύχθησαν εἰσέτι οἱ ἀρχηγοί. Ἀλλ' ἐν ᾗ ἡμέρᾳ ἄρχεται ἡ ἡμετέρα διήγησις, ὁ ἀρχιερεὺς Ράμφις συνεβουλεύθη τὸν θεὸν Ἴσιδα ἐπὶ τῆς παρὰ τοῦ βασιλέως ἐπικειμένης ἐκλογῆς τοῦ ἀρχηγοῦ.

Ἐνῷ δὲ ὁ θόρυβος οὗτος συνέβαινεν ἐν τῇ πόλει καὶ ἡ ὥρα τῆς μεταβάσεως εἰς τὸν ναὸν προσήγγιζεν, εἰς ἀπόκεντρον δωμάτιον τῶν ἀνακτόρων νεᾶνίς τις ἐκάθητο μελαγχολικὴ παρὰ τὸν ἐξώστην.

Ἐκ μὲν τῆς ἡλιοκαοῦς χροιᾶς τοῦ προσώπου, τῆς κόμης καὶ τῶν ἐνδυμάτων της, ἐφαίνετο ὅτι κατήγετο ἐξ αἰθιόπων, ἐκ δὲ τῶν κινήσεων τοῦ προσώπου καὶ τῆς συμπεριφορᾶς της, ὅτι ἀνῆκεν εἰς ἀριστοκρατικὴν οἰκογένειαν.

Τῳόντι, ἡ νεᾶνις ἦτο ἡ Ἀϊδᾶ, ἡ θυγάτηρ τοῦ αἰθίοπος βασιλέως Ἀμόν-Ἀσσάρ, παραδοθεῖσα τῷ Φαραῷ μετὰ αἱματηρὰν μάχην, ἐν ᾗ ὁ αἰθιοπικὸς στρατὸς ἡττηθεὶς κατὰ κράτος, ἐτράπη εἰς φυγὴν καὶ ὑπ' αὐτοῦ ὁδηγηθεῖσα εἰς Μέμφιδα ὡς αἰχμάλωτος ἐδωρήθη τῇ ἀξιαγάστῳ αὐτοῦ θυγατρὶ Ἀμνέριδι. Ἠγνοεῖτο ἐν τῇ αὐλῇ ἡ ἀληθὴς τῆς Ἀϊδᾶς καταγωγή, διότι ἡ αἰθιοπὶς ἐτήρησεν αὐτὴν μυστικήν.

Ἡ Ἀϊδᾶ ἦτο βεβυθισμένη εἰς τὰς μελαγχολικὰς αὐτῆς σκέψεις. Ἡ ψυχή της, τηκομένη ἤδη ἐκ τῆς λύπης, ὡς ἐκ τῆς ἀπομακρύνσεως ἐκ τῶν προσφιλῶν τῆς γενετείρας γῆς ὄντων— λύπη, ἥτις προσβάλλει ἡμᾶς καὶ ἂν οὐδὲ λέξεις, οὐδὲ δάκρυα δύνανται νὰ ἰσχύσωσιν — εἶχε πρό τινος παραδοθῆ εἰς αἴσθημα, ὅπερ, καίτοι μὴ δυνάμενον νὰ καταστήσῃ αὐτὴν ἐντελῶς εὐτυχῆ, ἀπεκαθίστα ὅμως ἧττον σκληρὰν τὴν ὑφισταμένην αἰχμαλωσίαν της.

Ὑπῆρχε φόβος μὴ τὸ νέον τοῦτο αἴσθημα, πλῆρες θελγήτρων διὰ τὰς νεανικὰς καρδίας, δι' αὐτὴν μετατραπῇ εἰς ἀνεξάντλητον πηγὴν ἄλλων δυστυχιῶν. Αἱ σκέψεις τῆς Ἀϊδᾶς καίτοι ἀδιάσπαστοι ἀπὸ παντὸς γοήτρου, δὲν ἠδύναντο ὅμως νὰ βασισθῶσιν εἰς ὅλας τοῦ μέλλοντος τὰς ἐλπίδας.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἐβυθίζετο εἰς ἄπειρον χάος, εἰς τὰ πυκνὰ τοῦ ὁποίου σκότη ἐπλανᾶτο ἡ περιαλγὴς αὐτῆς φαντασία.

Ἠγάπα καὶ ὑπέφερεν.

Ὁ Ραδαμές, νέος καὶ ἀνδρεῖος πολεμιστής, προσφιλὴς δὲ τῷ Φαραῷ, εἶχε πληγώσει τὴν καρδίαν τῆς νέας αἰθιοπίδος, ἥτις, μαχομένη ν' ἀπομακρύνῃ ἀφ' ἑαυτῆς τὸν ἔρωτα ξένου καὶ ἐχθροῦ τῆς πατρίδος της, διῆλθε νύκτας ὅλας ἐν ἀγρυπνίᾳ. Ἑλκυομένη ὑπὸ τῆς ἀφάτου τοῦ ἔρωτος δυνάμεως, ἣν οὐδεμία φυσιολογία ἠδυνήθη μέχρι τοῦ νῦν ἢ δυνηθήσεται νὰ ἐξηγήσῃ, ἠναγκάσθη νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὸ κράτος του.

Τὸ βλέμμα τῆς Ἀϊδᾶς, προσηλωμένον ἀπλήστως, ἐζήτει τὸν Ραδαμὲς εἰς τοὺς δια-

δρόμους τοῦ ἀνακτόρου, ἐν οἷς ἐπεκράτει ἀσυνήθης κίνησις.

Ἡ βαρυαλγοῦσα ἐκείνη ψυχή, νοερῶς παρεδόθη ἐξ ὁλοκλήρου πρὸς τὸν νέον Αἰγύπτιον. Ἐξέπεμψε βαθὺν στεναγμόν, ἤρεμον δὲ δάκρυ ἔπεσεν ἐκ τῶν ὡραίων ὀφθαλμῶν της.

Νομίσασα ὅτι εὑρίσκετο μόνη, ἐψιθύρισε :

— Δὲν εἶναι.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, νέος αἰγύπτιος, σεμνὸς τὸ ἦθος καὶ μεγαλοπρεπὴς τὴν ἐνδυμασίαν, ἐνεφανίσθη εἰς τὸν οὐδὸν τῆς θύρας.

Ἦτο ὁ Ραδαμές.

— Πάντοτε μελαγχολική, Ἀϊδᾶ ; ἡ ἀνάμνησις τῶν συγγενῶν, τῆς πατρίδος σου εἶναι διὰ σὲ τόσον ἰσχυρά, ὥστε νὰ σοὶ ἀποσπᾷ στεναγμοὺς καὶ δάκρυα ;

Αἱ λέξεις ἐκεῖναι, προφερθεῖσαι διὰ βαθυτάτου πάθους, ἐτάραξαν τὴν νέαν αἰθιοπίδα. Ἠγέρθη τρέμουσα καὶ ἐπλησίασε μεγαλοπρεπῶς τὸν νέον πολεμιστὴν καί :

— Σὺ ἐδῶ, Ραδαμές ;... τῷ εἶπε. Τί θὰ ἔλεγεν ἡ θυγάτηρ τοῦ Φαραῶ, ἂν σὲ ἔβλεπε συνδιαλεγόμενον μὲ μίαν δούλην ;...

Ὁ τρόμος τῆς φωνῆς, αἱ διακεκομμέναι ἐκεῖναι λέξεις προέδιδον τὸ αἴσθημα, ὅπερ ἡ Ἀϊδᾶ ἐπειρᾶτο εἰσέτι παντὶ σθένει νὰ ἀποκρύψῃ ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἐπιπλήξεως.

— Ἂς μὴ ὁμιλῶμεν περὶ αὐτῆς, Ἀϊδᾶ, παρακαλῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ Ραδαμές, δὲν ὑπάρχει φόβος. Ἡ Αὐλὴ ὅλη ἑτοιμάζεται νὰ μεταβῇ εἰς τὸν ναόν.

— Διατί λοιπὸν ἔρχεσαι πρός με ;

— Πρέπει νὰ σοὶ ὁμιλήσω, Ἀϊδᾶ. Ἐκ τῆς συνομιλίας ταύτης ἐξαρτᾶται βεβαίως ἡ τύχη τοῦ βίου μου. Οἱ θεοὶ ἂς μὲ προστατεύσωσι.

— Τί ; μήπως σὲ βαρύνει μυστικὴ θλῖψις ;... ἀλλ' ὄχι !... Σύ, τὸ καύχημα τῶν πανηγύρεων, ὁ ἐπιζήτητος ἐν τῇ Αὐλῇ, σύ, εἰς ὃν προσμειδιῶσιν αἱ ὡραιότεραι θυγατέρες τῆς Αἰγύπτου, εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποφέρῃς ; Εἰς ἐμὲ ἀνήκει ἡ θλῖψις, κληροδότημα δὲ διὰ σὲ εἶναι ἡ χαρά.

— Ἀϊδᾶ, εἶσαι πολὺ μακρὰν τῆς ἀληθείας. Ἐν τῇ δόξῃ, ἐν ταῖς ἡδοναῖς, αἵτινες, ὡς λέγεις, μὲ περιστοιχίζουσι δὲν εὑρίσκω ποσῶς τὴν εὐτυχίαν. Ἡ ψυχή μου, ὡς ὁ ἐν ἐρήμῳ διψῶν, τρέχει, πλησίον τοῦ ρείθρου, πνευστιᾷ διὰ μίαν νεάνιδα ὡραίαν ὡς τὸ ἐράσμιον τοῦ Ἡλίου ἄνθος. Καὶ αὐτὸς τοῦ Ἀμοῦν ὁ νοῦς, τοῦ μεγίστου τῶν ἡμετέρων θεῶν, δὲν θὰ ἠδύνατο ὡραιοτέραν νὰ δημιουργήσῃ !... Αὐτὴ πρώτη μοὶ ἐφάνη εἰς τὰ νεανικὰ ὄνειρά μου, ἐκολακευόμην ὅτι μὲ ἀπεκαθίστα εὐδαίμονα, καὶ ὡμίλουν εἰς τὴν ἰδανικὴν ἐκείνην νεάνιδα ὡς εἰς ζῶσαν. Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν τὴν εἶδον ὑπὸ τὴν γυναικείαν αὐτῆς γοητείαν, ἥτις μᾶς παρασύρει, μᾶς νικᾷ, δυστυχῶς. Ἦτο ἡμέρα τρομερά· ἡμέρα μάχης ! Ἡ νεᾶνις ἐκείνη, ἐγκαταληφθεῖσα ὑπὸ τῶν οἰκείων αὐτῆς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἔνθα ἰσχυροτέρα ἦτο ἡ πάλη, ὑπέκυπτεν ἤδη εἰς συρφετὸν Αἰγυπτίων στρατιωτῶν, οἵτινες ὡς θηρία ἐπέπεσαν κατ' αὐτῆς ὠργισμένοι ἐκ τῆς ἀντιστάσεως τῆς μάχης καὶ ὠθούμενοι ὑπὸ τῆς καλλονῆς αὐτῆς. Εἶδον τὰ πάντα καὶ ἔδραμον εἰς βοήθειάν της· διέλυσα τὸν συρφετὸν ἐκεῖνον καὶ λαβὼν τὴν κινδυνεύουσαν νεάνιδα λιπόθυμον εἰς τὰς ἀγκάλας μου, τὴν μετέφερον εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ βασιλέως μου. Ἐκείνη ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρός με κλίνουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν ὤμων μου, τὸ βλέμμα ἐκεῖνο εἰσέδυσε μέχρι τῶν μυχῶν τῆς καρδίας μου. Ἐνίοτε ἐλάμβανον καιρὸν νὰ τὴν πλησιάζω, ἀλλ' δὲν ἐτόλμησα ποτὲ νὰ ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου.... Δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ ζήσω ἄνευ αὐτῆς... Καὶ θέλω ἐκ τοῦ στόματός της ν' ἀκούσω τὴν τύχην μου... Ἀϊδᾶ, μ' ἐννοεῖς ; Σὺ εἶσαι ἡ νεᾶνις ἐκείνη, ἣν ἀγαπῶ μὲ τὴν πανίσχυρον ἐκείνην ζέσιν, μὲ τὴν φλόγα τὴν διαπερῶσαν τὰ ὀστᾶ, εἰσδύουσαν εἰς τὰς ἶνας, καὶ φθείρουσαν τὴν ὕπαρξιν. Ἀϊδᾶ, περιμένω ἐκ τοῦ στόματός σου μίαν μόνην λέξιν, ἥτις θὰ μὲ καταστήσῃ εὐτυχῆ ἢ τὸν δυστυχέστερον τῶν ἀνθρώπων !

Ἡ νέα αἰθιοπὶς ἀκούσασα τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ Ραδαμὲς παρ' ὀλίγον ἐλιποθύμει· ἡ φωνὴ ἐξέπνευσεν ἐπὶ τῶν χειλέων της καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ προφέρῃ λέξιν· ἔτεινε μόνον τὴν χεῖρά της καὶ σπασμωδικῶς ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ νέου. Ἡ ζωή της ἦτο αἴνιγμα.

— Ἀϊδᾶ, ἐξηκολούθησεν ὁ Ραδαμές, ἐὰν ὁ Ὕψιστος θελήσῃ νὰ μοὶ διαμφισβητήσῃ τὴν ἡδονὴν τοῦ ἔρωτος, ἐὰν ἀπεφάσισε νὰ μὲ καταδικάσῃ νὰ μὴν ἀκούσω ἐκ τοῦ στόματός σου τὴν λέξιν ἐκείνην, ἥτις μόνη δύναται νὰ πληρώσῃ ἀνεκλαλήτου χαρᾶς τὴν καρδίαν μου, εἰπέ μοι τοὐλάχιστον.... ὅτι δὲν μὲ μισεῖς !

— Ἄχ ! Ραδαμές ! ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις μὴ δυναμένη νὰ κρατήσῃ τὸ ἐκχυλίσαν ἀγνὸν αἴσθημά της, ἐγὼ νὰ σὲ μισήσω ; Ποτέ !...

Καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ προφέρῃ ἑτέραν λέξιν.

Ὡς δὲ μετὰ συνεχεῖς ἀστραπὰς νεφελώδους ἡμέρας, πίπτει ἡ βροχὴ κατ' ἀρχὰς μὲν λεπτή, εἶτα δ' ἄφθονος, οὕτω καὶ ἡ δυστυχὴς ἐκείνη καρδία, πιεσθεῖσα ἐπὶ μακρόν, ὑπέκυπτεν εἰς τὴν ἀκράτητον ὁρμὴν τῆς φύσεως, καὶ ἀνελύετο εἰς δάκρυα. Ὁ Ραδαμὲς δὲν ἀμφέβαλλε πλέον περὶ τοῦ πρὸς αὐτὸν ἔρωτος τῆς Ἀϊδᾶς. Πλήρης ἀγαλλιάσεως ἔπεσε πρὸ τῶν ποδῶν της καὶ προέφερε τὰς εὐγλωττοτέρας λέξεις, ἃς ποτε ἐνθουσιώδης ἐραστοῦ καρδία ἠδύνατο νὰ ὑπαγορεύσῃ.

— Ὁ ἔρως, Ἀϊδᾶ, τῇ ἐπανελάμβανε μετὰ γλυκύτητος, εἶναι τὸ τιμαλφέστερον δῶρον τῶν θεῶν καὶ ἀνέρχεται μέχρις αὐτῶν. Πληροῖ τὴν γῆν γοητευτικῶν φαντασμάτων, καὶ τὴν περιβάλλει διὰ τῶν λαμπροτέρων χρωμάτων. Διὰ νὰ ζήσω μετὰ σοῦ ἐπεθύμουν νὰ εὑρίσκωμαι εἰς τὰς ἐρήμους· ὡραῖον θὰ μοὶ ἐφαίνετο καὶ πλήρης γοητείας τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἐν ᾧ θὰ εὐχαριστεῖσο νὰ διαμένῃς.

Ἡ νέα αἰθιοπὶς ἀπομάσσουσα τὰ δάκρυά της προσήλου μετ' ἔρωτος καὶ εὐγνωμοσύνης περιπαθέστατα βλέμματα ἐπὶ τοῦ Αἰγυπτίου, καί :

— Ραδαμές, τῷ εἶπε, δέχομαι τὴν καρδίαν σου. Καὶ ἐγὼ σὲ ἠγάπων καὶ ὑπέφερον. Ἀλλὰ δὲν φοβεῖσαι ὅτι θὰ ἔλθῃ ἴσως ἡμέρα καθ' ἣν θὰ μὲ καταρασθῇς ὅτι μὲ συνήντησας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ σου καὶ μοὶ ἤνοιξας τὴν καρδίαν σου....

— Παιδίον ! ἡ τρομερωτέρα σκέψις, ἥτις δύναται νὰ μὲ προσβάλλῃ εἶναι βεβαίως, ἡ τοῦ θανάτου ! Ἀλλ' ὁ θάνατος θὰ ἦτο ὑπερτάτη εὐδαιμονία δι' ἐμέ, ἂν, κλείων τοὺς ὀφθαλμούς, προφέρω τὸ ὄνομά σου... Μακρὰν ἡμῶν, Ἀϊδᾶ, πᾶσα θλιβερὰ σκέψις....οἱ θεοὶ τῆς Αἰγύπτου θὰ φανῶσι πρὸς ἡμᾶς εὐμενεῖς. Ὁρκίσθητι, ὅτι θὰ ἐμμείνῃς σταθερὰ εἰς τὸν ἔρωτά μας. — Ἂς ἀγαπώμεθα, Ἀϊδᾶ, καὶ ὁ κόσμος ὅλος εἶναι ἐδικός μας !

— Ναί, ἤδη αἰσθάνομαι ὅτι ὀφείλω νὰ σὲ ἀγαπῶ εἰς ὅλην μου τὴν ζωήν.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦχος σάλπιγγος προσέβαλλε τὰς ἀκοὰς τῶν ἐραστῶν. Ἐλαφρὸν νέφος ἐπεσκίασε τὸ μέτωπον τοῦ νέου.

— Τί σημαίνει ὁ ἦχος οὗτος, ἠρώτησεν ἡ Ἀϊδᾶ ;

— Ὁ Ἀρχιερεὺς πορεύεται εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἡφαίστου, ἐκεῖ ὀφείλω νὰ τὸν συναντήσω. Χαῖρε, Ἀϊδᾶ, ταχέως θὰ μ' ἐπανίδῃς· λάβε ἐν τούτοις τὰ ὀλίγα ταῦτα ἄνθη, ἅτινα θὰ σοὶ ἐνθυμίζουν τὸν μακρὰν εὑρισκόμενον ἐραστήν σου.

Καὶ τῇ προσέφερεν ἀνθοδέσμην· θλίψας δ' εἶτα τὴν χεῖρά της ἀπῆλθε, ρίπτων παρατεταμμένον πρὸς αὐτὴν βλέμμα, ὅπερ περιέκλειεν ὁλόκληρον ποίημα.

Β'

Ἡ παρὰ τοῦ Ραδαμὲς πρὸς τὴν Ἀϊδᾶ δοθεῖσα ἀνθοδέσμη, ἦτο κατεσκευασμένη κατὰ τὸ ἀνατολικὸν ἔθος, ἤτοι διὰ συμβολικῆς ἐννοίας. Διεκρίνετο ἐν αὐτῇ τὸ ἄνθος τῆς ἐλπίδος εἰς τὰ πρασινωπὰ φύλλα· τὸ τοῦ αἰωνίου ἔρωτος, ὅπερ λέγεται ἀθάνατον· τὸ τῆς ἄβρᾶς μελαγχολίας εἰς τὰ ὠχρὰ χρώματα· καὶ τὸ τῶν ὑπομελάνων φύλλων, ὅπερ διακρίνεται εἰς τὴν σιγὴν τῆς κατοικίας τῶν νεκρῶν.

Ἦτο τὸ ἔμβλημα τοῦ βίου τῆς Ἀϊδᾶς.

Μείνασα μόνη ἡ αἰθιοπίς, ἐπιμελῶς ἐξήτασε τὰ ἄνθη, εἶτα ἐναπέθεσεν ἐπ' αὐτοῖς φλογερὸν φίλημα.

Δυστυχὴς νεᾶνις !

Δὲν ἠπατᾶτο· τὸ φίλημα ἐκεῖνο δὲν ἀπεδίδετο εἰς τὰ ἄνθη, ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον... Ἡ Ἀϊδᾶ ἐκάθησε καὶ πάλιν εἰς τὸν ἐξώστην· ὁ οὐρανὸς ἦτο διαυγέστατος, προσήλωσε δὲ ἐπ' αὐτοῦ τὸ βλέμμα, ὡς εἰ ἠρώτα τὰ αἰθέρια ἐκεῖνα πεδία, ἂν ὤφειλεν ἐξ ὁλοκλήρου νὰ παραδοθῇ εἰς τοῦ ἔρωτος τὰ βάθη. Τῇ ἐφαίνετο τότε ὅτι ἀναγεννᾶτο. Ὁ Ραδαμὲς τῇ εἶπεν ὅτι τὴν ἀγαπᾷ· τοῦτο μόνον ἡ δυστυχὴς ἐπεθύμει. Ἀνεπόλει τὴν παρελθοῦσαν ζωήν της. Ἡ ἐλπὶς τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ πατρὸς ἐσβέσθη ὑπὸ τοῦ ἔρωτος· ἐφοβεῖτο μάλιστα μὴ ἡ ἐπιστροφὴ ἐκείνη ἐξεπληροῦτο λίαν ταχέως. Ἡ πατρίς, ἡ γενέθλιος στέγη, τὸ γόητρον τῆς θυγατρός, τὸ πᾶν τότε διὰ τὴν Ἀϊδᾶν, συνεκεντροῦντο εἰς τὸ μέρος ἐν ᾧ ἐκεῖνος ἔζη. Τὰ λοιπὰ τῇ ἐφαίνοντο λυπηρά, μελαγχολικά. Μόνη ἡ εἰκὼν τοῦ νέου Αἰγυπτίου, ὡς ἐν κατόπτρῳ, ἐνεφανίζετο

ἐνώπιόν της ἀπαστράπτουσα καὶ μεγάλη ὡς τὸ δένδρον τοῦ Εὐφράτου.

Ἡ ἁγνὴ καὶ ἀξιολάτρευτος ἐκείνη ψυχή, βαθμηδὸν ἐδοκίμαζεν ἔλεγχον, καὶ ἐνδομύχως ἐζήτει συγγνώμην παρὰ τῶν γεννητόρων διὰ τὴν πρὸς αὐτοὺς λήθην. Εὐθὺς ὅμως ἡ συμπάθεια διεδέχετο τὸ αἴσθημα, ὅπερ ἔφθειρεν ἤδη καὶ κατεβίβρωσκε τὴν ζωήν της.

— Ἡ τόσον εὐγενής, ἡ τόσῳ ἐνάρετος καρδία, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, δύναται νὰ ὑποκρύπτῃ ἄγρια αἰσθήματα ; Δύναται νὰ εἶναι καταστροφεὺς τῆς πατρίδος μου ;... ὁ φονεὺς τῶν ἀδελφῶν μου; ὁ ἐχθρὸς τῶν ἡμετέρων θεῶν;... Ὄχι !

Ὁ Ραδαμές, τῇ ὑπαγόρευεν ἐνδόμυχός τις ἀκαταμάχητος φωνή, ὁ Ραδαμὲς εἶναι ἄξιος τῆς ὑπολήψεως καὶ τοῦ ἔρωτός σου!... Πταίει ἐκεῖνος, ἂν ἐγεννήθη εἰς τὴν χώραν τῶν Αἰγυπτίων ; Δὲν σοὶ ἔσωσε τὴν ζωήν ; Δὲν σὲ ἐτίμησε ; Καὶ τώρα δὲν σοὶ ζητεῖ ἄλλο ἢ ἔρωτα· τὸ εὐγενέστερον ἐκεῖνο αἴσθημα, ὅπερ δύναταί ποτε νὰ δοκιμάσῃ ψυχὴ ἀθάνατος !....

Ἡ τάλαινα Ἀϊδᾶ ἐθλίβετο ὅτι ἠδυνήθη — ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν — νὰ μεμφθῇ τὸν Ραδαμές· ἀσπαζομένη τὰ ἄνθη, τῷ ἐζήτει συγγνώμην, ὡς εἶχε πράξει καὶ πρὸς τοὺς γονεῖς της· καὶ ὁ ἔρως, ἐγερθεὶς παρά ποτε ἰσχυρότερος, ὑπεδούλου διὰ τῆς ἀκαταμαχήτου ἰσχύος του τὴν ἀπροστάτευτον νεάνιδα.

Ὁ Ραδαμὲς ἐν τούτοις, ταχεῖ βήματι, ἐπορεύετο εἰς τὸν μέγα τῆς Μέμφιδος ναόν. Ἡ οἰκοδομὴ αὕτη ἦτο ὅ,τι ἔξοχον. Ἐφαίνετο ὡς εἰ πολλαὶ οἰκοδομαὶ συνηνώθησαν εἰς μίαν, ἄνευ ἐσωτερικῶν διαιρέσεων· τὸ δὲ ἐξωτερικὸν αὐτῆς ἦτο μονοειδές· οἱ τοῖχοι, ἐξωτερικῶς λοξοειδεῖς, ἄνευ στηλῶν καὶ παραθύρων, μόνον πολυτελῶς κεκοσμημένοι διὰ ποικιλοχρόου γλυπτικῆς· ἐνῷ τὸ ἐσωτερικὸν ἔβριθεν ἀρχιτεκτονικοῦ πλούτου, ἰδίως δὲ κατὰ τὰς στήλας, αἵτινες ὡμοίαζον μὲ δένδρα. Τὰ γλυπτικὰ ἔργα συνέκειντο εἰς κεχωρισμένα ἀγάλματα, ἅτινα κατὰ τὸ μέγεθος ἦσαν ὑπέρτερα τῶν κολοσσαίων τῶν λοιπῶν ἐθνῶν· ὑπερμεγέθεις σφίγγες, λέοντες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲ γυναικεῖον στῆθος καὶ κεφαλὴν — σύμβολα ἐξόχου διανοητικῆς ἀναπτύξεως — καὶ ἕτεροι μὲ κεφαλὴν κριοῦ τιθέντες πρὸ τοῦ θυσιαστηρίου, δίκην ἀκινήτων φυλάκων· ἔνθεν κακεῖθεν διεκρίνοντο κοιλανάγλυφα θρησκευτικῆς ἠ ἱστορικῆς ἐννοίας.

Ὅτε ὁ Ραδαμὲς προσήγγιζεν εἰς τὸ θυσιαστήριον, μυστηριῶδες φῶς κατήρχετο ἄνωθεν· φρύγιος ἦχος ἀντηχεῖ ὑπὸ τοὺς θόλους[1] καὶ ἀπὸ τοὺς χρυσοῦς τρίποδας ἀνυψοῦτο ὁ καπνὸς τοῦ περὶ τὸ θυσιαστήριον λιβάνου, κεκοσμημένου διὰ τῶν ἱερῶν ἐμβλημάτων καὶ ἕτοιμον διὰ τὰς θυσίας.

Οἱ ἱερεῖς καὶ αἱ ἱέρειαι κατέλαβον ἤδη τὰς θέσεις των.

Ὁ Φαραὼ μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἀμνερίδος, οἱ προεξέχοντες τῆς Αὐλῆς, οἱ μάγοι, ὁ δικαστής, ὁ μέγας οἰνοχόος, ὁ ἀρτοποιός, ὁ ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς καὶ ἄλλοι ἀξιωματικοὶ τοῦ Φαραὼ, ἦσαν τοποθετημένοι ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ των.

Οἱ πολεμισταὶ κατεῖχον διακεκριμένην θέσιν.

Τὰ ἐνδύματα τῶν προεξεχόντων Αἰγυπτίων ἦσαν ἁπλούστατα· περιεβάλλοντο βαμβακερὸν ἔνδυμα, κοινῶς καλούμενον βύσσος, μὲ ἐφεστρίδας ἐκ λευκοῦ μαλλίου· τὸ μόνον ὅμως κόσμημα, ὅπερ ἔφερον, ἦσαν αἱ πλουσιώταται χρυσαὶ ἁλύσεις.

Παρὰ τὸν ναὸν παρετέθη σειρὰ στρατιωτῶν, φερόντων τὸ κράνος, τὸν θώρακα καὶ τὴν ἀσπίδα. Παρίσταντο προσέτι καὶ τὰ τέκνα τῶν εὐϋποληπτοτέρων ἱερέων, τῶν ὑπὸ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως εὑρισκομένων.

Ἡ Ἀμνερίς, ἣν εἴδομεν μετὰ τοῦ πατρός της Φαραὼ, ἐπορεύετο εἰς τὸν ναὸν μὲ τὸ πρόσωπον πυρέσσον· ἐφαίνετο ὅτι ἀπασχολεῖ αὐτὴν ἐσωτερικὴ θλῖψις. Βεβαίως τὰ βλέμματά της ἐζήτουν ἀνυπομόνως τινά, καθότι συνεχῶς περιέστρεφεν αὐτά. Οὐδὲ εἰς αὐτὸν τὸν ναὸν ἀνέλαβε τὴν γαλήνην τοῦ προσώπου της.

Ὅτε ὁ Ραδαμὲς ἐκάθησε πλησίον της, τὸ μειδίαμα ἀνέτειλεν ἐπὶ τῶν χειλέων της.

— Πολὺ ἐβραδύνατε, Ραδαμές, ἐψιθύρισε μὲ ἐπιπληκτικὸν ὕφος, ἀλλὰ τέλος ἤλθατε καὶ ἃς ἑνώσωμεν τὰς δεήσεις μας πρὸς τοὺς θεούς.

Ὁ ἀρχιερεὺς Ράμφις, περιβεβλημένος τὰ ἱερὰ ἄμφια, ἡγεμονικῷ βήματι ἐπορεύετο πρὸς τὸ θυσιαστήριον· ταὐτοχρόνως ἐφέρετο καὶ τὸ σφάγιον, ὅπερ ἔμελλε νὰ θυσιασθῇ· ἦτο ἐρυθροῦς ταῦρος. Ὁ Ράμφις παρετήρησεν αὐτό, ἵνα πληροφορηθῇ μὴ εἶναι ἀκάθαρτον καὶ εἶτα προσήρμοσεν εἰς τὰ κέρατά του σχοινίον παπύρου, ἐφ' οὗ ἔθετο τὸ ἀρκοῦν πρὸς ἐκτύπωσιν τῆς ἱερατικῆς σφραγίδος χῶμα.

Τότε τὸ σφάγιον ἐσύρετο ὑπὸ ἄλλων ἱερέων πρὸς τὸ θυσιαστήριον, ἔχυνον δὲ τὸν οἶνον ἐπὶ τῆς ἀνημμένης πυρᾶς. Μόλις ὁ Ράμφις ἐπεκαλέσθη τὸ θεῖον, ἀπέκοψαν τὴν κεφαλὴν τοῦ ζώου καὶ ἔρριψαν αὐτὴν εἰς τὸν ποταμόν, τὸ δὲ λοιπὸν ἐτοποθετήθη ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου.

Πάντες εὐλαβῶς ἔκλινον γόνυ· μόνον ὁ ἦχος τῶν κυμβάλων ἐν τῷ ναῷ ἠκούετο.

Ὁ Ράμφις, ἀφοῦ ἐπ' ὀλίγον προσηυχήθη, ἐστράφη πρὸς τὸν Φαραὼ.

— Βασιλεῦ ! εἶπεν, ὁ θεὸς Ἴσις, ὃν ἐπεκαλέσθην, ὑπέδειξε τὸν ἀρχηγόν, ὅστις ὀφείλει νὰ ὁδηγήσῃ τὰ αἰγυπτιακὰ στρατεύματα πρὸς τὴν νίκην.

— Τίς εἶναι οὗτος, Ράμφις ;

— Εἶναι νέος ἀνδρεῖος καὶ λίαν προσφιλὴς πρὸς ὑμᾶς.

— Ὁ Ραδαμὲς ἴσως ;

— Ναί.

— Ἄχ! τὰ ὄνειρά μου ἐπραγματοποιήθησαν! ἐψιθύρισε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ραδαμές, κρατῶν παντὶ σθένει τὴν χαράν, ἣν ἠσθάνθη εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἱερέως. Εἶμαι λοιπὸν ὁ ὁδηγὸς τοῦ αἰγυπτιακοῦ στρατοῦ, τοῦ στρατοῦ ἐκείνου, ὅστις τοσαῦτα δείγματα ἀνδρείας ἀφῆκεν ἐπὶ τῶν πεδίων τῆς μάχης ; Εὐτυχής ! . . . Ἡ νίκη θὰ μοὶ ὑπομειδιάσῃ· ναί, δὲν δύναται νὰ μοὶ διαφύγῃ μὲ τὴν πεποίθησιν, ἣν αἰσθάνομαι ἐν τῇ καρδίᾳ μου καὶ μὲ τὴν ῥώμην τῶν βραχιόνων μου. Ὅλη ἡ Μέμφις θὰ μὲ ἐπιδοκιμάσῃ, ἀλλὰ περισσότερον παντὸς ἄλλου, ἀγάλλομαι διὰ τὴν Ἀϊδᾶ . . . ναί, δι' αὐτήν... νὰ ἐπιστρέψω πλήρης δόξης, νὰ εἴπω πρὸς τὴν προσφιλῆ μου : «διὰ σὲ ἐπολέμησα καὶ χάριν σοῦ ἐνίκησα», θὰ εἶναι βεβαίως ἡ ὑπερτάτη εὐδαιμονία, ἣν ποτὲ θέλω δοκιμάσει.

— Ἡ ἐκλογὴ δὲν ἠδύνατο νὰ γίνῃ ἐπιτυχεστέρα, εἶπεν ὁ Φαραὼ. Ὁ Ραδαμὲς μᾶς εἶναι ὁ ἀρραβὼν τῆς νίκης. Οἱ θεοὶ ἐδείχθησαν εὐμενεῖς.

— Ραδαμές, εἶπε τῷ νέῳ Αἰγυπτίῳ ἡ Ἀμνερίς, ἥτις ἵστατο πάντοτε πλησίον του, ἀσυνήθη φλόγα διακρίνω ἐπὶ τοῦ μετώπου σου καὶ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν σου ἐξαστράπτει βλέμμα πλῆρες εὐγενοῦς μεγαλοπρεπείας. Ἄχ ! πόσον ἀξιόζηλος θὰ ἦτο ἡ νεᾶνις ἐκείνη, τὸ ποθητὸν τῆς ὁποίας πρόσωπον, θὰ διήγειρε πρὸς σὲ αἰσθήματα ἡδονῆς !

— Ἀμνερίς, ἡ καρδία μου ἐνετρύφα εἰς μοιραῖον γεγονός. Ὁ θεὸς προέφερε τ' ὄνομά μου καὶ μεταξὺ τόσων πολεμιστῶν, τοὺς ὁποίους περικλείει ἡ Αἴγυπτος, ἐμὲ ἐξελέξατο νὰ ὁδηγήσω τὰ αἰγύπτιακὰ στρατεύματα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ· δὲν ὀφείλω νὰ σεμνύνωμαι διὰ τοῦτο ;

— Μήπως ἄλλο ὄνειρον, Ραδαμές... εὐγενέστερον... τερπνότερον... ἀπασχολεῖ ἤδη τὴν καρδίαν σου ; Εἰς Μέμφιδα δὲν ἔχεις ἄλλας συμπαθείας... ἄλλας ἐλπίδας ;

Ἡ Ἀμνερὶς προέφερε τὰς λέξεις ταύτας μὲ τόνον λίαν αἰσθηματικόν.

— Ἐλπίδας !... συμπαθείας;... Ἐγώ. Αἱ σκέψεις μου δὲν περιστρέφονται εἰς ἄλλο, ἢ πῶς νὰ φανῶ ἄξιος τῆς ἀνατεθείσης μοι ἐντολῆς.

— Καὶ τίποτε πλέον ;

Καὶ ἐνῷ ἀμηχανῶν ὁ Ραδαμὲς ἐσκέπτετο τί νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως, ὁ Ράμφις πλησιάσας ἐξήγαγεν αὐτὸν τῆς ἀμηχανίας του.

— Ραδαμές, ἀνέκραξεν ὁ ἀρχιερεύς, δὲν ἀγνοεῖς ὅτι ὑψηλὸς πολιτικὸς σκοπὸς ἤθροισε πάντας ἡμᾶς σήμερον εἰς τὸν θεῖον τοῦτον τοῦ Ἡφαίστου ναόν. Ὀλεθρίας εἰδήσεις μᾶς ἐκόμισεν ἀγγελιαφόρος· τὸ ἱερὸν τῆς Αἰγύπτου ἔδαφος προσεβλήθη ὑπὸ βαρβάρων Αἰθιόπων· τὰ πεδία μας ἠρημώθησαν· οἱ ναοί μας ἐπυροπολήθησαν, οἱ δὲ ἐχθροί, ἐνθαρρυνθέντες ἐκ τῆς εὐκόλου καὶ ἄνευ ἀντιστάσεως νίκης, προχωροῦσιν ἤδη ἐπὶ τὰς Θήβας. Ἀδάμαστος πολεμιστής, τρομερός, τοὺς ὁδηγεῖ· τοιοῦτος εἶναι ὁ βασιλεὺς αὐτῶν Ἀμόν-Ἀσσάρ, ὅστις ἀνέλαβε τὸν πόλεμον πρὸς ἐκδίκησιν.

— Τὰ πάντα γνωρίζω Ράμφις.

— Αἱ Θῆβαι ἤδη εὑρίσκονται ἐν ὅπλοις, ἐκ τῶν πολλῶν αὐτῆς θυρῶν κατὰ χιλιάδας θέλουσιν ἐπιπέσει οἱ ἰσχυροὶ τοῦ Ἱεροῦ Ποταμοῦ πολεμισταὶ κατὰ τοῦ εἰσβολέως ἐπιφέροντες αὐτῷ τὸν ὄλεθρον.

— Ὄλεθρον καὶ θάνατον θὰ λάβωσι. Ὁ Αἰγυπτιακὸς βραχίων πλέον ἢ ἅπαξ τρομερὸς κατέπεσεν ἐπὶ τῶν αἰθιοπικῶν στρατευμάτων καὶ δὲν θὰ ὀπισθοδρομήσῃ εἰς τὴν νέαν ταύτην ἀπόπειραν.

— Ὁ Ἴσις, ὁ ἀξιολάτρευτος οὗτος θεός, ἀνεδείξατο σὲ ἀρχηγὸν τῶν ἀηττήτων στρατιωτῶν μας καὶ ἐπὶ σὲ ἐλπίζει ὁ βασιλεὺς

1. Ὁ Φρύγιος ἦχος ἦτο προορισμένος διὰ τὰς θρησκευτικὰς τελετάς, ὁ Λύδιος διὰ τὸ πένθος καὶ ὁ Δωρικὸς διὰ τὸν πόλεμον.

καὶ πάντες ἡμεῖς. Δὲν ἀποδειλιᾷς, Ραδαμές, εἰς τὴν ἐντολὴν ταύτην ;

— Ράμφις, αὐτὴ ἦτο τὸ χρυσοῦν ὄνειρόν μου καὶ μακαρίζω τοὺς πραγματοποιήσαντας τὰς εὐχάς μου θεούς.

— Τώρα, Ραδαμές, ἐλθὲ νὰ περιβληθῇς τὰ ἱερὰ ὅπλα. Ἡ Ἀμνερὶς θὰ σοὶ ἐμπιστευθῇ πρὶν ἢ ἀναχωρήσῃς τὴν οἰονοσκοπικὴν ῥάβδον. Ἀκολούθει μοι εἰς τὸ θυσιαστήριον.

Αἱ ἱέρειαι ἡτοιμάζοντο ἤδη νὰ ἐκτελέσωσι τὰς μυστικὰς ὀρχήσεις. Ἐν τούτοις ὁ Ράμφις ἔθετο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ νέου πολεμιστοῦ ἀργυροῦν κάλυμμα, εἶτα περιέζωσεν αὐτὸν τὰ ἱερὰ ὅπλα. Τούτων γενομένων, οἱ ἱερεῖς ἔψαλλον θρησκευτικὸν ᾆσμα, ἐνῷ αἱ ἱέρεια ἀνελάμβανον τὰς ὀρχήσεις.

—Ραδαμές, ἔσο σώφρων ἐν πολέμῳ, εἶπεν ὁ ἀρχιερεὺς ἅμα ἀπεπερατώθησαν τὰ ᾄσματα καὶ αἱ ὀρχήσεις, ἵνα μὴ γοητευόμενος καὶ παρασυρόμενος ἐκ τῶν ἡδονῶν, ἐγκαταλείψῃς τὴν φροντίδα σπουδαιοτέρων. Ὀφείλει νὰ εἶναι ἐγκρατὴς ὁ ἀναλαβὼν τὴν ἐκπλήρωσιν σπουδαίας ἀποστολῆς, καθότι ἡ ὁρμὴ ἀχαλινώτου ψυχῆς, ἐὰν λάβῃ πλήρη ἐλευθερίαν ἐνεργείας, εἶναι ἀκράτητος, ὠθουμένη ὑπὸ τῆς πλεονεξίας, τὴν ὁποίαν δυσκόλως δύναται νὰ καταβάλλῃ. Ἐπιθυμῶ πρὸς τούτοις νὰ ἦσαι νηφάλιος, εἰς βαθμόν, ὥστε ν' ἀγρυπνῇς ἀνετώτερον εἰς τὰς λίαν ἐνδιαφερούσας ὑποθέσεις· καθότι ἐν ὥρᾳ νυκτὸς καὶ ἠρεμίᾳ ψυχῆς, αἱ σκέψεις τοῦ ἀρχηγοῦ, ἐμβριθέστερον ἐξεταζόμεναι, δύνανται ἐπὶ μᾶλλον νὰ ἐνισχυθῶσιν. Ἔσο ἁπλοῦς καὶ φειδωλὸς κατὰ τὴν τροφήν, καθότι τὰ πνευματώδη ποτὰ καὶ ἡ περὶ τὰ φαγητὰ ἐπιμέλεια, διαφθείρουσι καὶ κατατρύχουσι τὴν ψυχὴν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ὁ χρόνος, ὅστις πρέπει, τῇ συνέσει τοῦ ἀρχηγοῦ, νὰ δαπανηθῇ ἐπωφελῶς, διέρχεται ἐπὶ ματαίῳ. Οἱ μόχθοι ἀνήκουσι κυρίως εἰς τὸν ἀρχηγόν, ὅστις ἔστω ὁ ἔσχατος εἰς τὰς κακουχίας.

— Ράμφις, τὰ πάντα θὰ γείνωσιν ὡς λέγεις.

Ἀποπερατωθεισῶν τῶν ἐν τῷ ναῷ πομπῶν, ἡ ἡμέρα κατέληξεν εἰς τὰς δημοσίους διασκεδάσεις, αἵτινες κυρίως συνίσταντο, ὡς ἔθος παρ' Αἰγυπτίοις, εἰς χοροὺς καὶ ᾄσματα.

[Ἕπεται συνέχεια]. Ι. Σ. Μ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Μικτὸν αἷμα.

[Συνέχεια]

— Ὤφειλα ἴσως νὰ σᾶς εἰδοποιήσω· ἀλλὰ πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσητε· ἀκατανίκητος ἕλξις μὲ ὤθησε πρὸς ὑμᾶς. Ὅταν σᾶς ἀφῆκα, περιεπλανήθην εἰς τὰς ὁδοὺς ὡς κύων ἀδέσποτος, μὴ γνωρίζων ποῦ νὰ ὑπάγω καὶ μὴ τολμῶν νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν οἶκόν μου. Ἐφοβούμην τὴν ἰδίαν ἀπελπισίαν ! Ἐν τούτοις τὸ ἀπεφάσισα ! Εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἐσκέφθην καὶ σᾶς ἔγραψα. Ἐλάβατε τὴν ἐπιστολήν μου ;

— Μάλιστα· ὁποία θυσία ! ἀλλὰ πρὸς τί τὸ τοιοῦτον ;

— Κατόπιν, ἐξηκολούθησεν ὁ μαρκήσιος, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν ἐκείνην, ἀπεφάσισα νὰ τελειώσω μὲ τὴν κατάστασιν ταύτην. Ἐπλήρωσα τότε πιστόλιον καὶ ἡτοιμαζόμην νὰ δώσω τέρμα εἰς τὴν εὐδαίμονα ὕπαρξιν ἣν μέχρις ἐκείνου διήγαγον καὶ ἣν κατέστρεψατε ἐν μιᾷ μόνῃ στιγμῇ. Ἰδοὺ δὲ τοῦτο, δὲν τὸ ἀφίνω πλέον.

Καὶ σύρας ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ καλλιτεχνικὸν πιστόλιον, ὅπερ εἶχε πληρώσει ἐν τῷ οἴκῳ του, τὸ ἀπέθεσε πλησίον του ἐπὶ τῆς ἑστίας.

— Τί ζητεῖτε νὰ πράξητε ;

— Δὲν γνωρίζω· ὑπῆρξα δείλαιος ! εἶπεν ἐκεῖνος, μὲ ὀλίγην πυρίτιδα καὶ μίαν σφαῖραν θὰ ἀπηλλασσόμην τῶν δεινῶν μου. Μοὶ ἔλειψε τὸ θάρρος· ἠθέλησα ὡς πάντες οἱ ἔχοντες τὸν χαρακτῆρα ἀσθενῆ, νὰ κερδίσω χρόνον, νὰ σκεφθῶ καὶ νὰ ἀποπειραθῶ ἀπόπειραν ἐσχάτην ὅπως μαλάξω τὴν καρδίαν σου. Μία ἐλπὶς μὲ ὑπεστήριξεν. Ἐσκέφθην ὅτι δὲν ἤθελες μείνῃ ἀμετάπιστος, ἀνεμνήσθην τῆς συμπαθείας τῶν βλεμμάτων σου, τοῦ τόνου τῆς φωνῆς σου . . . διότι πιστεύω ὅτι δὲν δύνασαι ν' ἀγαπᾷς τὸν βαρόνον.

— Καὶ διατί ;

— Ποτὲ γυνὴ δὲν δύναται ν' ἀγαπήσῃ τὸν ἄνδρα, ὅστις τὴν ἀγοράζει, ὅστις τὴν πληρώνει, καὶ προσέρχεται φέρων πρὸς αὐτὴν βαλάντιον πλῆρες σκούδων ! Δὲν εἶναι πλέον ἔρως, ἀλλὰ ἐπαίσχυντος ἀγοραπωλησία ! καὶ ὅτι ἄλλαι ἀκόμη ἀφορμαὶ ὤφειλον νὰ σ' ἀπομακρύνουσιν ἐκείνου !

— Σιώπησον, δυστυχῆ ! Εἶπεν ἐκείνη ζωηρῶς, ἐὰν σὲ ἤκουέ τις ;

— Ἐὰν μοὶ εἶναι ἀπηγορευμένον νὰ σ' ἀγαπῶ, τὰ πάντα μοὶ εἶναι ἀδιάφορα! . . . δύνανται νὰ μὲ φονεύσωσι ἂν θέλωσι· θὰ μοὶ παράσχωσι μεγίστην ἐκδούλευσιν !

— Ἀλλ' εἶναι ἀπονενοημένον τὸ πάθος, ὅπερ σᾶς παραφέρει νὰ ὁμιλῆτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

— Πιθανὸν νὰ παρεφρόνησα, ἀλλὰ καὶ πῶς ἠδύνατο τὸ λογικόν μου νὰ σωθῇ ἀφοῦ ἔμαθον ὅτι εἶμαι κλέπτης ξένης περιουσίας καὶ νόθος μοιχογέννητος ! . . .

— Ρολάνδε ! ἐκραύγασεν ἡ κρεολός, δι' ἀγάπην Θεοῦ ! . . .

— Ἡ μήτηρ μου, μοὶ ὡμολόγησε τὰ πάντα ! εἶπεν ὁ νεανίας, διὰ τῆς βραδείας καὶ λυπηρᾶς φωνῆς του. Ἀποσπασθεὶς τῆς μόνης γυναικὸς ἣν ἠδυνάμην ν' ἀγαπήσω, ἕνεκα μυσαρῶν ἐγκλημάτων, ἅτινα δὲν ἐδικαιολόγει κἂν ἡ ἀνάγκη, τί θέλετε νὰ γείνω ; Ποῦ θέλετε νὰ στηριχθῶ ; Ποῦ νὰ ζητήσω καταφύγιον κατὰ τῶν ἀποτροπαίων σκέψεων, αἵτινες ἐδηλητηρίασαν τὴν ζωήν μου ;

— Ποῦ ; εἰς τὴν στοργὴν τῆς μητρός σου, Ρολάνδε.

—Τῆς μητρός μου; ἠρώτησεν ἐκεῖνος μὲ μειδίαμα ἀπελπισίας.

—Καὶ εἰς τὴν ἀγάπην γυναικὸς νέας, τρυφερᾶς, ἀγαθῆς· νομίζεις ὅτι δὲν δύνασαι νὰ εὕρῃς τοιαύτην ;

—Καὶ τί νὰ τῇ προσφέρω ; περιουσίαν ἥτις ἐκλάπη, καὶ ὄνομα, ὅπερ δὲν μοὶ ἀνήκει ;

Τὸ ἐγνώριζες, μέχρι τῆς χθές; ὁ κόσμος τὸ γνωρίζει ;

—Δὲν μὲ μέλλει, παρὰ διὰ τὴν ἰδικήν μου συνείδησιν.

— Ὁ ἔρως οὗτος, Ρολάνδε, εἶναι ἀπαίσιος ! δὲν ἦτο προτιμότερον νὰ μὴ μὲ εἶχες γνωρίσει ;

— Ἦτο τοῦ Θεοῦ ἡ ἐκδίκησις. Καὶ ἐν τούτοις, ὁ ἔρως οὗτος ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ πηγὴ θείων ἀπολαύσεων ! Διατί νὰ μὴ σὲ γνωρίσω ἐλευθέραν καὶ πτωχήν ; Θὰ ἐρριπτόμην πρὸ τῶν ποδῶν σου, καὶ θὰ σὲ ἱκέτευον τόσῳ ἐπιμόνως, ὥστε θὰ ἐσυμμερίζεσο ἐπὶ τέλους τὸν φλέγοντα τὸ αἱμά μου ἔρωτα, ὅστις μοὶ κατατρώγει τὴν καρδίαν. Μαρία, εἶναι καιρὸς ἀκόμη ! τὸ θέλεις ; Ἂς φύγωμεν μακρὰν τῶν Παρισίων, μακρὰν τῆς διαφθορᾶς ταύτης, καὶ μὲ ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ μετώπου προσθέτω· μακρὰν τοῦ κόσμου τούτου, καὶ τῆς οἰκογενείας μου, ἥτις τοῦ λοιποῦ μοὶ εἶναι μισητή. Ἂς ρίψωμεν μεταξὺ ἡμῶν καὶ αὐτῶν τὸν τὸν ὠκεανόν, καὶ ἂς κλεισθῶμεν ὅπου σὺ θελήσῃς· εἰς τὸ μέρος ὅπου διῆλθ ενὴ παιδικὴ ἡλικία σου, τὰ πάντα δέχομαι, τὰ πάντα, ἀρκεῖ νὰ σὲ βλέπω, ἀρκεῖ νὰ ἀκούω καὶ νὰ ἀνήκῃς εἰς ἐμέ· θέλεις ;

Καὶ ριφθεὶς εἰς τὰ γόνατα, ἥνωσε μετὰ τῶν λόγων τὰς ἱκεσίας. Διὰ τῶν μακρῶν βλεμμάτων, τῶν πλήρων πάθους, ἡ νέα γυνὴ ἣν ὁ ἐραστής της δὲν ἔβλεπεν, ἐνεθάρρυνε τὰς ἐρωτικὰς ἐκμυστηρεύσεις τοῦ νεανίου, ἃς ὁ ἀδελφός του ἤκουε, δι' ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον παρατεινομένης ὀργῆς.

—Ὄχι ! εἶπεν ἐπὶ τέλους διὰ φωνῆς συγκεκινημένης καὶ ὑποτρεμούσης.

—Μαρία ! Σὲ ἱκετεύω.

—Ὄχι ἐπανέλαβεν ἐκείνη, σείουσα· τοὺς μακρους πλοκάμους τῆς ὡραίας ἐβενίνου κόμης της, ἣν κατέκοπτε διὰ τῶν δακτύλων, ὄχι, εἶναι ἀδύνατον.

—Τότε ἓν μόνον μοὶ μένει μέσον ἀπαλλαγῆς: ὁ θάνατος !

Καὶ ἠγέρθη βραδέως μὲ τὸ μέτωπον σύνοφρυ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλείστους.

Ἀγρία χαρὰ ἔλαμψεν ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ τῆς κρεολοῦ.

Ὁ Ρολάνδος ἔτεινε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ πιστολίου,τοῦ ἐπὶ τῆς ἑστίας τεθειμένου.

Ἐν τινι στιγμῇ, ἥτις εἶχε τὴν διάρκειαν ἀστραπῆς, ἡ Μαρία εἶδε τὸ φλογερὸν μῖσός της ἱκανοποιηθέν. Τὸ παιδίον αὐτὸ τὸ ἔξαλλον ἐξ ἔρωτος, νεκρὸν πρὸ τῶν ποδῶν της, καὶ τὴν μητέρα του τὴν ἀχέρωχον μαρκησίαν ἐρχομένην νὰ ζητήσῃ τὸ πτῶμά του. Ὁποία ἀνταπόδοσις ! Μὲ πόσην χαρὰν θὰ ἀντήλασσε, πᾶν ὅ,τι κατεῖχε, τὸ μέγαρον, τοὺς ἀδάμαντας, τὰ πλούτη της, ἀντὶ τῶν δακρύων τοῦ αἵματος, ἅτινα θὰ ἔχυνεν ἡ ἄσπονδος ἐκείνη ἐχθρά της.

Ἀλλ' ὡς εἴπομεν, πάντα ταῦτα διῆλθον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της ὡς ἀστραπή.

Ὁ μαρκήσιος ἥρπασε τὸ πιστόλιον καὶ

τὸ ἔφερεν εἰς τὸ μέτωπόν του, ὄρθιος πρὸ τῆς ἑστίας ἱστάμενος.

Φεβερὰ πάλλη ἐτελεῖτο ἐν τῇ ψυχῇ τῆς κρεολοῦ.

Ὁ οἶκτος ὑπερίσχυσεν.

Ταχεῖα ὡς πάνθηρ ριπτόμενος δι' ἑνὸς πηδήματος ἐπὶ τῆς λίας του, ἥρπασε διὰ σιδηρᾶς χειρὸς τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς τοῦ νεανίου.

—Ρολάνδε! ἐκραύγασεν.

Τὸ ὅπλον ὠλίσθησεν ἐκ τῶν δακτύλων τοῦ μαρκησίου.

—Μ'ἀγαπᾶς λοιπόν; ἠρώτησεν ἐν ὁρμῇ ἔρωτος, ἁρπάζων αὐτὴν εἰς τοὺς βραχίονάς του.

Ἡ κρεολὸς ἀπεσπάσθη εὐκόλως ἐκ τῶν βραχιόνων του ψιθυρίζουσα εἰς τὸ οὖς του, σιγὰ ὡς ἡ πνοή.

—Θὰ ἴδωμεν!

Καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του προσηλωμένους, μὴ ὁρωμένη ὑπὸ τοῦ βαρόνου, ἐνῷ διεπέρων ὡς ἐγχειρίδιον τὴν ψυχὴν τοῦ Ρολάνδου, τῷ ὑπέδειξεν ὅτι ὤφειλε νὰ σιγήσῃ.

Οὗτος ἠννόησεν ὅτι ἐτελεῖτο περὶ αὐτοὺς παράδοξόν τι ὅπερ ἡ Μαρία δὲν ἠδύνατο νὰ τῷ ἐξηγήσῃ.

Ἔπειτα ἔκυψεν ἐκείνη, συνήγαγε τὸ πιστόλιον, τὸ ἐκένωσε ὄπισθεν καὶ ἔρριψε τὸ φυσίγγιον ὡς ἄχρηστον εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δωματίου.

—Καὶ ἤδη ἂς συνομιλήσωμεν τῷ εἶπε.

Ἐκεῖνος τὴν ἠκροᾶτο τρέμων ἐκ συγκινήσεως, πλήρης ἐλπίδων νέων καὶ μὴ τολμῶν νὰ ἀνοίξῃ τὰ χείλη.

Δι' ἑνὸς μόνου βλέμματος τῷ ἐπέβαλε τὰς θελήσεις της.

Καὶ διὰ μιᾶς μόνης λέξεως ἀνήγειρε τὸ καταπεπτωκὸς θάρρος του.

— Μοὶ ὡμίλησας πρὸ ὀλίγου περὶ δουλείας, τῷ εἶπεν, προσφερόμενος νὰ ὑπακούσῃς εἰς τὰς θελήσεις μου, ἀπόδειξέ το ἀπὸ τοῦδε. Παραιτήσου σχεδίου ἀναξίου σοῦ. Τῆς αὐτοκτονίας δηλονότι, ἥτις εἶναι ἀνανδρία. Εἶσαι μόλις εἰκοσαέτης καὶ εὐρὺ μέλλον ἀνοίγεται ἐνώπιόν σου, ὅπου τὰ πάντα σοὶ προσμειδιῶσι σὺ δὲ ζητεῖς ν' ἀποθάνῃς διὰ μίαν γυναῖκα, ἥτις δὲν δύναται νὰ σ' ἀγαπήσῃ, ἐνῷ μυρίαι ἄλλαι θὰ ἔσπευδον νὰ σὲ παρηγορήσωσι διὰ τὴν ἀπώλειάν της. Μικροῦ δεῖν δὲ νὰ προξενήσητε μέγα σκάνδαλον! Ἄνευ τῆς ἐμπνεύσεώς μου, ὁ οἶκος οὗτος θὰ ἦτο ἤδη πλήρης οἰμωγῶν καὶ θρήνων, πλήρης αἵματος καὶ πένθους καὶ πρέπει νὰ ἐρυθριᾶτε διὰ τὴν ἄνανδρον ταύτην ἀπόπειραν! Ὀρκισθῆτε νὰ ἐπαναλάβητε τὸν συνήθη τρόπον τοῦ βίου σας! Ταξειδεύσατε ἂν αἰσθάνεσθε τὴν ἀνάγκην νὰ λησμονήσητε μίαν χείμαιραν! περιέλθητε τὸν κόσμον, ζῶν τὸν βίον νέου εὐδαίμονος, ἀπόλαυσε τὴν νεότητά σου καὶ λησμόνησον ὅ,τι ὑποπτεύεις ὑπάρχον ἐν τῇ οἰκογενείᾳ σου. Γνωρίζει τις ὁποῖα σκάνδαλα θὰ εὕρισκεν ἂν ἀνεδήφιζε χρονικὰ πολλῶν οἰκογενειῶν; πόσα δράματα λησμονηθέντα; πολὺ βαρύτερα ἐκείνων, ἅτινα ὑποπτεύεις ὑπάρχοντα ἐν τῇ οἰκογενείᾳ σου! Ἄφες λοιπὸν ἐν τῇ λήθῃ τὸ παρελθόν, ἀπόλαυσον τὸ παρόν, ἀνάμεινον τὸ μέλλον.

Ὡμίλει ζωηρῶς ὑψοῦσα τὴν φωνήν. Τὸν ἐκράτει δὲ οὕτως εἰπεῖν ἀκίνητον, γαλβανισθέντα ὑπὸ τοῦ ἤχου ἐκείνου τῆς φωνῆς καὶ τοῦ πυρὸς τῶν βλεμμάτων της, ἅτινα τὸν ὑπεδούλουν.

— Μοῦ δίδεις τὸν λόγον σου; Ἐπανέλαβεν ἐκείνη.

— Ἀφοῦ τὸ θέλεις!

— Χαῖρε λοιπόν.

— Χαῖρε! ὄχι.

— Πρέπει.

— Ὄχι, ἐπανέλαβεν ἐκεῖνος διὰ παλούσης φωνῆς· ὄχι, διότι σὲ ἀγᾶπῶ!

Καὶ ἁρπάσας τὴν χεῖρα τῆς κρεολοῦ, τὴν ἐκάλυψε διὰ φιλημάτων.

Ἐκείνη τῷ ἔδειξε τὸ πιστόλιον ὅπερ ἐκράτει ὁμιλοῦσα εἰς τὴν χεῖρά της.

—Τὸ κρατῶ, τῷ εἶπε μετὰ συγκινήσεως, λησμόνησον τὴν χρῆσιν αὐτοῦ.

Καὶ ἀνταλλάξας μετ' αὐτῆς φλογερὸν βλέμμα ὁ νεανίας ἐξῆλθεν.

Ὅταν ἡ κρεολὸς ἤκουσε τὸν θόρυβον τῶν κλειομένων ὄπισθεν ἐκείνου θυρῶν, ἐσπόγγισε τὸ μέτωπόν της ὅπερ ἐκαλύπτετο ὑπὸ ἱδρῶτος.

— Ὑπῆρξα ἄνανδρος ἐσκέφθη, ἐὰν ἀπέθνησκε, ὁ θρίαμβός μου θὰ ἦτο τέλειος!

Καὶ ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος τοῦ κοιτῶνός της.

Ὁ Μάξιμος ἵστατο ὄρθιος στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ παραπετάσματος, τρέμων ἐξ ὀργῆς.

— Πολὺ ἐπιεικὴς ἐφάνης πρὸς τὸν νέον αὐτόν! τῇ εἶπε

— Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ τὸν ἀφήσω νὰ φονευθῇ πρὸ τῶν ποδῶν μου; ἀπήντησεν ἐκείνη. Τί θὰ ἔλεγεν ἡ κ. δ' Ἀρτάν;

— Τί ἔλεγε περὶ ἐγκλημάτων;

Ἡ κρεολὸς ἀπήντησεν ἀταράχως.

— Θὰ ὡμίλει βεβαίως διὰ τὸ ἔκθεσμον τῆς γεννήσεώς του. Ὁ Ρολάνδος, Μάξιμε, ἔχει ἰδίας ἰδέας καὶ δὲν φαίνεται ἀνήκων εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα.

Ὁ Ροζενδὰλ ἵστατο σκυθρωπός.

—Ἄς ἀφήσωμεν τὸν ἐξημμένον τοῦτον, εἶπεν ἡ Μαρία-Εὐαγγελία, λαμβάνουσα τὸν βραχίονα τοῦ ἐραστοῦ της καὶ σύρουσα αὐτὸν πρὸς τὴν μακρὰν ἕδραν της, καὶ ἂς συνομιλήσωμεν.

— Σπουδαίως;

— Πολὺ σπουδαίως.

— Σὲ ἀκούω τότε.

ΚΗ'

— Δὲν ἐνθυμεῖσαι, λέγε μοι, τὴν θυγατέρα ἐκείνην, ἥτις ἀπωλέσθη; τὸν ἠρώτησεν ἡ κρεολός.

Ὁ Μάξιμος ὕψωσε τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἐρώτησιν.

— Συχνάκις.

— Καὶ ἐν τούτοις οὐδέποτε σὲ ἤκουσα ὁμιλοῦντα περὶ αὐτῆς.

Ὁ βαρόνος ἐκάλυψε διὰ τῆς χειρὸς τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς ζητῶν ν' ἀναπολήσῃ ἐν τῷ σκότει τὸ ἀποπτὰν ἐκεῖνο καὶ ἁρπαχθὲν φάσμα.

Ἐσκέπτετο ὅτι ἐὰν εἶχε πλησίον αὐτοῦ τὸν μικρὸν ἐκεῖνον ἄγγελον, ἤθελεν ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς στοργῆς του, ἀποφύγῃ μεγάλα δυστυχήματα.

Καὶ ἐπειδὴ οὗτος ἐσιώπα, ἡ Μαρία ἐξηκολούθησε:

— Ἀπάντησόν μοι.

— Διατί ν' ἀναμνησθῶ καὶ αὐτὴν τὴν θλῖψιν; ἐψιθύρισεν ὁ βαρόνος.

— Αἱ ἀναζητήσεις σου ὑπῆρξαν ἀνωφελεῖς;

— Ἀνωφελεῖς, πράγματι!

—Ἀλλ' ἴσως θὰ ἐπιτύχω ἐγὼ καλλίτερον.

— Νὰ τὴν ἐπανεύρω μετὰ εἴκοσιν ἔτη; ἂς ἀφήσωμεν τὰ τοιαῦτα ὀνειροπολήματα. Ἐν τούτοις ὁ Ρολάνδος αὐτὸς ὑπῆρξεν αὐθάδης, τολμῶν νὰ ἐπαναλάβῃ ὅτι σ' ἀγαπᾷ. Τοῦ ἐφείσθης δὲ πολύ. Ὦ! ὤφειλες νὰ φανῆς σοβαροτέρα.

— Ἄς ὁμιλήσωμεν διὰ τὴν κόρην σου...

— Αἱ γυναῖκες συγχωροῦσιν ἐκείνους, οἵτινες τὰς διαβεβαιοῦσιν ὅτι θὰ φονευθῶσι πρὸ τῶν ποδῶν των... Κωμῳδία!...

— Ἐσκέφθην ἐν τούτοις, ἐπανέλαβεν ἡ κρεολός, ὅτι τὴν μεγίστην τῶν ὑπηρεσιῶν θὰ σοὶ προσέφερα, ἐὰν ἠδυνάμην νὰ σοὶ ἀποδώσω τὴν θυγατέρα, ἣν τόσον θρηνεῖς.

— Τότε;

— Τότε μετεχειρίσθην μέρος τῶν χρημάτων, ἅτινα μοὶ χορηγεῖς μετὰ τόσης γενναιότητος, πρὸς ἀναζήτησιν αὐτῆς.

— Ἔσφαλες!

— Διατί;

— Διότι ἐπεχείρεις τὸ ἀδύνατον· ὅπου ἐγὼ ἀπέτυχα οὐδεὶς νὰ ἐπιτύχῃ ἦτο δυνατόν.

— Εἶσαι ἀπαισιόδοξος.

— Εἶμαι θετικός. Ὁ ἐραστής σου ἐντούτοις δὲν ὑπεσχέθη νὰ παραιτηθῇ τοῦ ἔρωτός σου! Τ' ἀνάπαλιν μάλιστα, ἂν καλῶς τὸ ἠννόησα.

—Ὁ ἐραστής μου; ἔχω λοιπὸν ἄλλον ἐκτὸς σοῦ;

—Ἀπάντησον λοιπὸν εἰς ὅ,τι σοὶ λέγω.

—Ὄχι δὲν τὸ ὑπεσχέθη.

—Δὲν ἠπατήθην λοιπόν, εἶπε ξηρῶς ὁ βαρόνος καὶ αἱ ἀντιζηλίαι αὗται εἶναι κινδυνώδεις.

—Κινδυνώδεις!

—Δὲν ὑποφέρω νὰ ἐπιθυμοῦσι ὅ,τι ἀνήκει εἰς ἐμέ, καὶ δὲν μοὶ ἀρέσκει νὰ σὲ τριγυρίζωσι.

Ἡ νεᾶνις ἐμειδίασε.

—Κύτταξέ με καλά, τῷ εἶπεν ἐκείνη, διὰ νὰ ὑπερασπίσῃς τὴν περιουσίαν σου ἔχεις ἀνάγκην ἀπειραρίθμων ὑπηρετῶν· ὅσον διὰ νὰ προφυλάξῃς ἐμὲ οὐδενὸς ἔχεις τὴν ἀνάγκην διότι προφυλάσσομαι μόνη.

Ὁ Ροζενδὰλ ἔκαμε κίνημα ἀνυπομονησίας.

—Πᾶσαι αἱ γυναῖκες λέγουσι τὰ αὐτά, εἶπεν· ἐντούτοις, τὸ ἀσφαλέστερον εἶναι νὰ μὴ τὰς ἀφίνει τις μόνας.

—Εὐχαριστῶ· εἶσαι βλέπω δύσθυμος ἀπόψε.

Καὶ ἀκολουθοῦσα τὴν σκέψιν της:

—Εἰπέ μου, τῷ εἶπε, τί θὰ ἔλεγες ἐὰν ἀπροσδοκήτως σοὶ ἔφερον τὸ τέκνον σου;

—Ἐπιμένεις τόσῳ εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο!

—Διότι θέλω νὰ σὲ προετοιμάσω εἰς τὴν μεγάλην ταύτην χαράν!

—Τί λέγεις;

—Ὅ,τι ἐθεώρεις μέχρι τοῦδε ὡς χίμαιραν, δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ.

—Νὰ ἐπανίδω τὴν κόρην μου! ἀλλοίμονον, πρὸ πολλοῦ παρῃτήθην τῆς τοιαύτης ἐλπίδος.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ἐπανέλαβε σταθερῶς :

—Ἔχω πολλὰς πρὸς τοῦτο ἐλπίδας καὶ δὲν θὰ ἡσυχάσω πρὶν τὰς πραγματοποιήσω.

—Πόθεν προέρχεται ὁ τόσος σου ζῆλος ; εἶπεν ὁ βαρόνος ἐκπλαγείς.

—Σὲ ἀγαπῶ τόσον, ὥστε ἤθελα νὰ σοὶ παρέξω αὐτὴν τὴν εὐδαιμονίαν καὶ ἐλπίζω νὰ τὸ ἐπιτύχω.

—Θὰ τὸ χρεωστῶ εἰς σέ !

—Εἰς τὸ πεπρωμένον κυρίως, διότι αὐτὸ διευθύνει πολλὰ τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου τούτου.

Ὁ Ροζενδὰλ ἥρπασε τὰς χεῖρας τῆς ἐρωμένης του.

—Ἔλα, εἰπέ με τώρα, ζητεῖς νὰ μὲ δοκιμάσῃς, δὲν ἔχει οὕτως ; Καὶ δὲν πιστεύεις εἰς ὅ,τι λέγεις Σὲ παρακαλῶ ὅμως, μὴ παρατείνῃς περισσότερον τὸ παίγνιον τοῦτο· εἶναι πολὺ σκληρὰ δι' ἐμὲ ἡ τοιαύτη ἀστειότης· τὸ παιδίον αὐτό,καὶ πρόσεξε πολὺ εἰς τοῦτο, τὸ ἐνθυμοῦμαι ἀδιαλείπτως καὶ δὲν τὸ λησμονῶ παρ' ὅταν εἶμαι πλησίον σου! Οἱ ὀφθαλμοί σου μὲ μαγεύουν καὶ πλησίον σου λησμονῶ ἐὰν ὑπάρχῃ κόσμος ἄλλος. Τί μὲ ἕλκει καὶ μὲ δεσμεύει εἰς βαθμὸν τοιοῦτον ; δὲν δύναμαι νὰ τὸ ὁρίσω, ἀλλὰ μὲ καθιστᾷ ὑποχείριόν σου, ἐμὲ ὅστις συνήθως δεσπόζω τῶν ἄλλων· εἰς σέ, Μαρία, ἀνήκω ψυχῇ καὶ σώματι. Πρόσεξον ὅμως, ζήτει,διάττατε, ἀπαίτει, πᾶν ὅ,τι θέλῃς καὶ θὰ ἐκτελεσθῶσι παραχρῆμα, αἱ διαταγαί, ἢ αἱ ἐπιθυμίαι σου, μὴ ἐγγίζῃς ὅμως πληγήν, ἥτις εἶναι ὁ σάραξ ὁ κατατρώγων τὰ σπλάγχνα μου, διότι ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἀτυχήματος τούτου εἶναι εἰς τὴν ψυχήν μου καρκῖνος κατατρώγων πᾶν ἀγαθὸν αἴσθημα, καὶ ἀφῆκεν εἰς τὴν καρδίαν μου αἴσθημά τι μνησικακίας, ἀνεξάλειπτον· νομίζει τις ὅτι τὸ αἷμά μου ρέει ἐν ταῖς φλεψὶν ἀναμεμιγμένον χολῇ.

Ἡ κρεολὸς τὸν ἤκουε μὲ τὰ ὄμματά της προσηλωμένα εἰς τὰ ὄμματα τοῦ ἐραστοῦ της.

—Ἡ αἱματηρὰ αὕτη πληγή, ἐξηκολούθησεν ὁ βαρόνος, μὲ κατέστησεν ἀνιλεῆ, ἐγωϊστὴν ἀνοικτίρμονα, χωρὶς τὴν ἐλαχίστην συμπάθειαν πρὸς τὰ παθήματα τῶν ἄλλων, καὶ ὁ χρόνος, ὅστις τὰ πάντα θεραπεύει, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπουλώσῃ τὴν ἰδικήν μου πληγήν.

—Ἀφοῦ εἶναι πληγή, ἐγὼ ὡς γυνὴ θὰ τὴν θεραπεύσω μὲ χεῖρα ἐπιτηδειοτέραν καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἐγγίζω.

—Καὶ τί γνωρίζεις περὶ τούτου ;

—Ὀλίγα πράγματα πρὸς τὸ παρόν, διότι δὲν ἔχω τὴν βεβαιότητα·ἔχω ὅμως πολλὰς ἐλπίδας.

—Ἐξηγήθητι.

—Ὄχι ἀκόμη· βραδύτερον.

—Καὶ πρὸς τί τὸ μυστήριον τοῦτο.

—Ἐὰν ἠπατώμην, ἤθελον σοὶ προξενήσει μεγάλην θλίψιν· καὶ δὲν θὰ ἐσυγχώρουν οὐδέποτε ἑαυτὴν διὰ τοῦτο. Ἄφες με νὰ βεβαιωθῶ... ἔσο δὲ ἥσυχος, δὲν θὰ προσμείνῃς πολύ.

Ὁ Ροζενδὰλ ἠγέρθη.

—Ἔστω· ἄλλως τε καὶ ἂν ἀνεύρω τὴν κόρην ταύτην, τίς οἶδεν εἰς ποίαν κατάστασιν εὑρίσκεται. Ἴσως θὰ ἦναι προτιμότερον νὰ ἦτο νεκρά. Ἐντούτοις ὤμοσόν μοι ὅτι δὲν θὰ δεχθῇς πλέον τὸν Ρολάνδον αὐτόν !

— Ἀλλ' ἐὰν ἐπαναλάβῃ τὴν ἀπειλὴν ὅτι θὰ φονευθῇ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἢ ἔξωθεν τῆς θύρας μου ;

— Τόσῳ τὸ χειρότερον δι' αὐτόν.

— Τὸν υἱόν . . . τῆς φίλης σας !

— Δὲν εἶναι πλέον φίλη μου, ἀφ' ὅτου οὗτος μ' ἐνοχλῇ. Ἐπειδὴ ἔχω πολλοὺς ἀκούσει λέγοντας ὅτι θὰ φονευθῶσι ἐξ ἀπελπισίας πρὸ χρόνων καὶ ἐν τούτοις τοὺς βλέπω ἀκόμη ζῶντας.

— Εἶσαι σκληρός.

— Νομίζεις ; Ἐνίοτε μέμφομαι καὶ ἐγὼ αὐτὸς ἑαυτὸν διὰ τοῦτο· ἀλλὰ σὺ πταίεις· διατί νὰ ἦσαι τόσον ὡραία ;

— Ζηλότυπε !

—Ναί, εἶμαι ζηλότυπος, ζηλότυπος εἰς βαθμὸν τοῦ νὰ ταπεινωθῶ μέχρι τῆς κατασκοπίας! Ἐγὼ ὁ Ροζενδάλ,εἶμαι ζηλότυπος ὡς ἁπλοῦς ἀστὸς ἢ μᾶλλον ὡς χωρικός τις. Καὶ διὰ τοῦτο ἐπιθυμῶ νὰ θεραπευθῶ ἀπὸ τῆς νόσου ταύτης τῆς ἀναξίας ἐμοῦ.

— Καὶ πῶς ;

— Εἶναι μυστήριον. Ἔχομεν βλέπετε ἕκαστος τὸ ἰδικόν του· ἂς τὸ φυλάξωμεν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔκρουσέ τις δειλῶς τὴν θύραν.

— Εἴσελθε, εἶπεν ὁ βαρόνος.

Ἡ Βαρβάρα ἐκόμιζεν ἐπὶ δίσκου ἐπιστολήν, ἧς ἡ ἐπιγραφὴ ἦτον εἰσέτι νωπή.

Ὁ μαρκήσιος τὴν εἶχε γράψει παρὰ τῷ φίλῳ του τῷ κόμητι Σουβίσκη.

Ὁ Ροζενδὰλ τὴν ἔλαβε καὶ διὰ νεύματος διέταξε τὴν Βαρβάραν ν'ἀποσυρθῇ.

— Εἶναι ἐκείνου, εἶπε. Τόσῳ ταχέως !

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν κρεολόν :

— Μοὶ τὸ ἐπιτρέπεις ; τὴν ἠρώτησεν.

Ἀπαίσιον μειδίαμα διεγράφει ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς νέας γυναικός, ἐνῷ ὁ βαρόνος ἔσχιζε χωρὶς ν' ἀναμείνῃ τὴν ἀπάντησιν, τὸν φάκελλον μὲ χεῖρα τρέμουσαν ἐκ τῆς ὀργῆς.

— Ἀνάγνωσον, εἶπεν ἐκείνη.

Ὁ φάκελλος ἐκεῖνος περιεῖχεν ὀλίγας μόνον γραμμὰς γεγραμμένας ἐν βίᾳ ἐπὶ ἐπισκεπτηρίου.

«Ἀφ' ὅσα μοὶ εἶπες ἓν μόνον διασώζω «ἐν τῇ μνήμῃ· τὴν ἐλπίδα τοῦ ὅτι δυνα«τὸν νὰ μ' ἀγαπήσῃς. Πάντα τὰ λοιπὰ «ἐξηλείφθησαν πρὸ τῆς λάμψεως τῆς ἐλπί«δος ταύτης.Οὐδὲν ὑπόσχομαι·ἀρκεῖ νὰ σοὶ «εἴπω ὅτι δὲν ὁροδῶ πρὸ οὐδενὸς ἐμποδίου. «ἀρκεῖ νὰ φθάσω μέχρι σοῦ.

«Θὰ ἐπανιδοθῶμεν ταχέως.

«ΡΟΛΑΝΔΟΣ».

Ὁ Ροζενδὰλ ὠχρός, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς πλέοντας ἐν χολῇ, ἔτεινε τὸ ἐπισκεπτήριον εἰς τὴν ἐρωμένην του, ἥτις τὸ ἀνέγνωσεν ἀδιαφόρως, ἀλλὰ συμπαθῶς.

— Δυστυχὲς παιδίον ! ἐψιθύρισεν ἐκείνη. Καὶ στρεφομένη ἀποτόμως :

—Τί θὰ κάμῃς τὴν ἑσπέραν ταύτην ; ἠρώτησε.

— Δὲν εἰξεύρω· αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην διασκεδάσεως καὶ θὰ ὑπάγω βεβαίως εἰς τὸ μελόδραμα, διὰ μίαν μόνην στιγμὴν καὶ ἀργὰ διὰ τὸν χορὸν μόνον.

— Τί χορὸς εἶναι ;

— Ἡ Σιλβία μὲ τὴν νέαν ἐκείνην ἰταλίδα χορεύτριαν, ἣν δὲν εἶδον εἰσέτι ἂν καὶ γίνεται περὶ αὐτῆς λόγος πανταχόθεν.

— Μάζιμε, εἶπεν ἡ Μαρία-Εὐαγγελία, κρεμασθεῖσα εἰς τὸν τράχηλόν του, θέλεις νὰ σὲ συνοδεύσω ;

—Ἀναμφιβόλως· μετὰ χαρᾶς μάλιστα· φρόντισε μόνον νὰ γείνῃς ὡραία.

— Θὰ γείνω πρὸς χάριν σου καὶ θὰ ἔλθω νὰ σὲ πάρω.

— Ἔστω· θὰ σὲ προσμένω.

Καὶ φορέσας τὰς χειρίδας του ἡτοιμάσθη νὰ ἐξέλθῃ.

— Τὸ ἑσπέρας.

Καὶ ἐξελθὼν ἐκ τοῦ κήπου Μονσώ, ἔμεινε διστάζων ἐπὶ στιγμὴν ἐν τῇ παρόδῳ Βὰν Δύκ, σκεπτόμενος ἐὰν ἔπρεπε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ὁδὸν Ἀμπάς, ὅπως ἴδῃ τὸν Σεραφεὶμ καὶ ἀνακαλέσῃ τὴν διαταγήν, ἣν ἔδωκεν, ἀλλ' αἴφνης ἔκαμε κίνημα ἐμφαῖνον κούρασιν καὶ :

— Ὁ κῦβος ἐρρίφθη, εἶπεν· ἂς ἐνεργήσῃ ἡ τύχη.

Καὶ πεζός, ὡς ἁπλοῦς ὁδοθεράπων, ἀναμιχθεὶς ἐν τῷ θορύβῳ τῶν πηγαινοερχομένων διαβατῶν, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ προάστειον Ἁγίου Ὀνωρίου.

ΚΘ'

Ὁ βαρόνος Ροζενδὰλ εἶχε μόλις προχωρήσει ἑκατοντάδα βημάτων ἀπὸ τοῦ μεγάρου, ὅτε δύο ἄνδρες εἰσῆλθον εἰς τὸ μέγαρον διὰ τῆς ὄπισθεν τοῦ θυρωρείου θύρας καὶ ἐζήτουν τὸν βαρόνον Ροζενδάλ.

Ὁ θυρωρὸς Ἀλσατιανός, πρᾷος καὶ ἤρεμος ἀνήρ, προσεπάθει νὰ τοὺς πείσῃ ὅτι ὁ βαρόνος δὲν κατῴκει ἐν τῷ μεγάρῳ. Ἐκεῖνοι ἐπέμενον δηλοῦντες διὰ φωνῆς ναυτῶν, εὑρισκομένων ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου των, ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ τὸν ἴδωσι, διότι ἐπρόκειτο περὶ σπουδαίας ὑποθέσεως.

Ὁ εἷς ἦτο ὑψηλὸς καὶ εὐρύστερνος, εἰς ἄκρον δὲ μελάγχρους ἀνήρ. Ὁ ἄλλος ἔλεγεν :

—Σατανᾶ ! τρέχω τώρα μιὰ ὥρα νὰ τὸν ζητῶ παντοῦ καὶ εἶμαι ὁ πλοίαρχός του, ὁ πλοίαρχος Καγιόλ, καὶ ἔχω νὰ τοῦ εἴπω σπουδαῖα.

Ἡ Βαρβάρα εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο ἔσπευσε πρὸς τὴν κυρίαν της καὶ τῇ κατέστησε γνωστὰ πάνθ' ὅσα εἶπον οἱ νεοελθόντες.

— Καὶ πῶς ὀνομάζονται ; ἠρώτησεν ἡ Μαρία.

— Ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν εἶναι πλοίαρχος καὶ λέγεται Καρόλ . . . Καιρόλ . . . δὲν ἐνθυμοῦμαι.

— Καγιόλ ! ὁ καπετὰν Καγιόλ !

— Ἀκριβῶς, κυρία.

— Εἰπέ του νὰ εἰσέλθῃ ταχέως· εἶπεν ἡ Μαρία.

Ἐνθυμήθη ὅ,τι ἔγραφεν ὁ σύζυγός της

περὶ τοῦ πλοιάρχου καὶ τοῦ ἀνθρώπου ὅστις θ' ἀνεκοίνου εἰς τὸν βαρόνον ἀποκαλύψεις περὶ τοῦ παιδίου.

Ἐθεώρησεν ὡς προστασίαν τῆς τύχης τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην.

Οἱ δύο ξένοι ἔμειναν ἐπὶ στιγμὴν ἔκπληκτοι εἰς τὴν θέαν τῆς κρεολοῦ.

Ἀλλ' ὁ πλοίαρχος δὲν ἔχανεν εὐκόλως τὸν νοῦν του.

— Ἔ! εἶπεν, ζητῶ ἄνδρα, καὶ εὑρίσκω μίαν κυρίαν νὰ μὲ ὑποδεχθῇ!

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ ὁμιλήσητε πρὸς τὸν κύριον βαρόνον; ἠρώτησεν ἡ Μαρία.

— Μάλιστα, κυρία, εἶμαι ὁ πλοίαρχος Καγιόλ.

— Τὸ ἠξεύρω· ἐκ Μασσαλίας· εἶσθε ὁ πλοίαρχος τοῦ «Ἀλμπατρός».

— Ὁ ἴδιος.

— Καὶ θέλετε νὰ ὁμιλήσητε πρὸς τὸν κύριον βαρόνον, περὶ ὑποθέσεως σπουδαίας.

— Γνωρίζετε καὶ τοῦτο;

— Τὸ γνωρίζω· πρόκειται βεβαίως περὶ τῆς θυγατρός του.

— Ναί, εἶπεν ἔκπληκτος ὁ πλοίαρχος, περὶ τῆς θυγατρός του. Γνωρίζετε λοιπὸν τὰ πάντα;

Ἡ Μαρία διηύθυνε θωπευτικὸν βλέμμα πρὸς τὸν Μασσαλιώτην.

Ἤθελε νὰ τὸν κατακτήσῃ.

— Γνωρίζω τὰς ὑποθέσεις τοῦ κ. βαρόνου, εἶπε διὰ τῆς μελωδικωτέρας φωνῆς της, καὶ καταγίνομαι ἐπίσης, εἰς τὰς ἀναζητήσεις αὐτοῦ τοῦ παιδίου· ἐὰν μοὶ εἴπητε τί γνωρίζετε θὰ ἑνωθῶ μεθ' ὑμῶν καὶ θὰ σᾶς χορηγήσω καὶ ἐγώ, ὠφελίμους πληροφορίας.

— Ναί, μετὰ χαρᾶς, ὡραία κυρία, ἀλλ' ὁ κύριος βαρόνος ἐξῆλθε;

— Πρὸ μιᾶς μόνον στιγμῆς ἂν ἤρχεσθε, θὰ τὸν εὑρίσκατε ἐδῶ.

— Εἰξεύρω, κυρία, ὅτι ὁ κύριος βαρόνος δὲν ἔχει δι' ὑμᾶς μυστικὰ καὶ μ' ἀπέστειλεν ἐδῶ εἰς τῶν ἀνθρώπων του, ὁ κύρ Ὀνώριος, λέγων ὅτι θὰ τὸν εὕρισκον ἀφεύκτως.

— Καθίσατε, εἶπε φιλοφρόνως ἡ κρεολός.

Ὁ ναύτης ἐδοκίμαζεν εὐάρεστον ἄνεσιν ἐν τῷ θερμῷ καὶ μυρωμένῳ ἐκείνῳ δωματίῳ.

Καὶ ἡ θέα τῆς ὡραιότητος τῆς οἰκοδεσποίνης ἔτερπε τὴν ὅρασιν αὐτοῦ.

Ἐν τοῖς μακροῖς ταξειδίοις αὐτοῦ, εἶχεν ἰδεῖ ὡραίας γυναῖκας πάσης φυλῆς καὶ παντὸς χρώματος, οὐδέποτε ὅμως εἶχεν συναντήσει πλάσμα τόσῳ γοητευτικὸν καὶ τόσῳ τέλειον, ὡς αὐτήν, ἥτις εὑρίσκετο ἐνώπιόν του.

Δὲν δυσηρεστεῖτο ἑπομένως νὰ διέλθῃ ἓν τέταρτον ὥρας ἐν συνοδίᾳ αὐτῆς.

Ἐκάθησε λοιπὸν ἀνέτως εἰς τὴν εὐρύχωρον ἕδραν, ἣν τῷ ὑπέδειξεν.

Ὁ ἕτερος ἵστατο δειλῶς ὄρθιος, παίζων μὲ τὴν ὀγκώδη ἅλυσον τοῦ ὡρολογίου του.

— Φανταστῆτε, ὡραία κυρία, ἤρξατο λέγων ὁ πλοίαρχος, ὅτι πρὸ εἴκοσιν ἐτῶν ἐπεφορτίσθην νὰ ἀναζητήσω φοβερόν τινα κακοῦργον, ὅστις ἐδολοφόνησε νέαν γυναῖκα, τιμωμένην διὰ τῆς φιλίας τοῦ κυρίου βαρόνου.

Ὁ Περὲζ ἔρριψ επρὸς αὐτὸν ἱκετευτικὸν βλέμμα.

Ὁ πλοίαρχος ἐξηκολούθησε:

—Κατεδίωξα τὸν ἀνόσιον αὐτὸν μέχρι τῶν Ἀντιλλῶν, καὶ τὸν ἀπήντησα εἰς Ἀβάναν ὅπου διὰ δόλου κατώρθωσα νὰ τὸν ἐπιβιβάσω ἐπὶ τοῦ πλοίου μου.

Καὶ διηγήθη ὁ πλοίαρχος πρὸς τὴν κρεολὸν πᾶσαν τὴν ἱστορίαν ταύτην, ἣν καλῶς γνωρίζουσιν οἱ ἀναγνῶσταί μας. Περαίνων δὲ ἐπρόσθεσε:

—Συναντήσας αὐτὸν μετὰ εἴκοσι ἔτη ὡς σᾶς εἶπον, κυρία, τὸν ἠρώτησα χωρὶς ποσῶς νὰ ἐκπλαγῶ διὰ τὴν καλήν του τύχην, ἥτις οὐμόνον τὸν ἔσωσεν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐπλούτισε περὶ τῆς κλαπείσης μικρᾶς.

—Καὶ ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ; ἠρώτησεν ἡ κρεολός.

—Εἶναι στενὸς φίλος τοῦ Περέ, κυρία, καὶ συνεπῶς ἠδύνατο νὰ μοὶ δώσῃ μερικὰς πληροφορίας· ἐξ αὐτοῦ λοιπόν, μεθ' ὅσα ὁ Περὲζ μοὶ εἶπε, ἔμαθον ὅτι τὴν μικρὰν ἔκλεψεν κάποιος Ραβού....

— Ὁ σύζυγος τῆς μητρός της!....

—Γνωρίζετε λοιπὸν καὶ τοῦτο, εἶπεν ἔκπληκτος ὁ πλοίαρχος.

—Καθὼς καὶ πλεῖστα ἄλλα· ὅτι δηλ. ὁ Ραβοὺ τὴν παρέδωκεν εἰς γραῖαν τινά, Μαρίνα Στρικόνε ὀνομαζομένην, ἥτις τὴν ἀνέθρεψεν εἰς μικρὸν χωρίον, τῆς Σαρδηνίας, καὶ μετὰ τὸν θάνατον ταύτης ὡδήγησαν τὴν μικρὰν πρὸς τὸ μέρος τῆς Σικελίας, ὅπου πρὸς καιρὸν ἀπώλεσα τὰ ἴχνη αὐτῆς ....

—Ἀλλὰ τότε δὲν ἔχωμεν τί νέον νὰ ἀναγγείλλωμεν εἰς τὸν κύριον βαρόνον.

—Οὐδέν!

Ὁ Μασσαλιώτης ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος τοῦ συντρόφου του.

—Μὰ τὴν πίστιν μου! εἶπε, δὲν ἤξιζε τὸν κόπον νὰ ἔβγωμεν ἀπὸ τὴν φωλεάν μας διὰ νὰ φέρωμεν ὅσας πληροφορίας καλῶς γνωρίζουσιν ὁ κύριος βαρόνος καὶ ἡ κυρία!

—Πίστευσόν με, πλοίαρχε, εἶπεν ἡ Μαρία, εἶναι προτιμότερον νὰ μὲ ἀφίσῃς μόνην νὰ διευθύνω τὴν ὑπόθεσιν ταύτην κατὰ βούλησιν. Ἂν ἐπιτύχω, ὅπως ἐλπίζω, ὁ κ. βαρόνος Ροζενδάλ, θὰ εὐγνωμονῇ διὰ τὰς προσπαθείας σας, καὶ ἐν ἀνάγκῃ θὰ τὰς ὑπενθυμίσω εἰς αὐτόν. Ἤδη ἀποφύγετε νὰ τοῦ κάμητε λόγον.

—Θὰ ἀκολουθήσω τὴν συμβουλήν σας, ὡραία κυρία, εἶπεν, καὶ τόσῳ μᾶλλον, ὅσον τὸ ζῶον αὐτὸ ὁ Περὲζ οὐδὲν λόγου ἄξιον γνωρίζει. Καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ Ραβοὺ κυρία, ἔχετε καμμίαν πληροφορίαν;

—Καμμίαν· ἴσως μάλιστα ἀπεβίωσεν!

—Δὲν τὸν ἐπανεῖδον;

—Οὐδέποτε.

—Μπά, τὸν πτωχόν!

—Καὶ τὸ «Ἀλμπατρὸς» πλοίαρχε;

—Ἓν ὡραῖον σκάφος! καινουργὲς καὶ τοῦ τελευταίου συρμοῦ· πάει τὰ δεκατέσσαρά του μίλια μὲ τὸ κουζοῦρί του, καὶ μπορεῖ νὰ κάμῃ κανεὶς μὲ αὐτὸ τὸν γῦρον τοῦ κόσμου, ἥσυχα ἥσυχα σὰν νὰ ᾽ναι εἰς τὸ σαλόνι του.

— Καὶ εἶναι ἕτοιμον ἂν θελήσῃ τις νὰ ταξειδεύσῃ τὸ σκάφος σας;

— Νομίζω· τὸ ἀρχαῖον «Ἀλμπατρὸς» δὲν ἐζήτει ποτὲ ἀναβολὴν ἅμα τῷ ἐζήτουν νὰ ταξειδεύσῃ καὶ τὸ νέον τοῦ μοιάζει μοῦ φαίνεται.

— Στενοχωροῦμαι καὶ ἤθελα νὰ κάμω ἕνα μακρὺ ταξείδιον. Σᾶς ἐμπιστεύομαι τὴν ἐπιθυμίαν μου· ὁ κύριος βαρόνος πιστεύω νὰ θέλῃσῃ νὰ μὲ συνοδεύσῃ, ἔσο λοιπὸν ἕτοιμος.

— Μετὰ χαρᾶς, ὡραία κυρία· καὶ πότε θὰ γείνῃ τοῦτο;

— Ταχέως· μετά τινας ἡμέρας.

— Τὸ λέγετε σπουδαίως;

— Σπουδαιότατα.

— Λοιπόν, καλέ μου, εἶπε ρίπτων ταχὺ βλέμμα ἀγανακτήσεως εἰς τὸν σύντροφόν του, τὸ καλλίτερον ποῦ θὰ κάμωμε εἶναι νὰ φάγωμεν κάτι τι εἰς ἕνα Μασαλιώτην μάγειρον ποῦ γνωρίζω καὶ νὰ τραβήξωμε ἀφ' ὅπου ἤλθαμεν· ἔλειψα μάλιστα καὶ πολὺ ἀπὸ τὸ «Ἀλμπατρός». Ὅσῳ γιὰ σένα, ἠκολούθησεν ὁμιλῶν πρὸς τὸν σιωπῶντα πάντοτε σύντροφόν του, τράβα ἴσια γιὰ τὴν Ἀμερικήν, διότι αὐτοὶ οἱ δρόμοι τοῦ Παρισιοῦ εἶναι ἀπὸ πίσα καὶ θὰ σοῦ κάψουν τὰ πόδια.

Οἱ δύο ἄνδρες ἠγέρθησαν.

— Αὐτὸς ὁ διαβολο-Ὀνώριος εἶχε δίκηο ποῦ μοῦλεγε πῶς εἴσασθε θαυμασίως ὡραία, εἶπεν ὁ πλοίαρχος· μὰ ταῖς βρονταῖς τοῦ οὐρανοῦ, ὅλον τὸν κόσμον θὰ τρέξῃ κάνεις διὰ νὰ εὕρῃ μία σὰν καὶ σᾶς, καὶ πάλιν... Χαίρετε, ὡραία κυρία.

— Καλὴν ἐντάμωσιν, πλοίαρχε, καὶ γρήγορα!

Ὅταν οἱ δύο ξένοι ἀνεχώρησαν, ἡ κρεολὸς ἤρξατο σκεπτομένη πῶς νὰ παρασύρῃ τὴν Ροζίταν εἰς Ἄβρην καὶ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ ἐπιβιβασθῇ εἰς τὸ πλοῖον τῶν Λαβιλλωδαί.

Καὶ ἐσκέπτετο τὸ ἀξίωμα τοῦ Ροζενδὰλ ὅτι διὰχρημάτων κατορθώνει τις τὰ πάντα.

Ἐν τούτοις δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ φροντίσῃ περὶ τούτου.

Τὸ πεπρωμένον, περὶ οὗ ὡμίλει πρό τινων στιγμῶν εἰς τὸν ἐραστήν της, ὤφειλεν ὀλίγον βραδύτερον νὰ τὴν ὑπηρετήσῃ πέραν τῶν ἐλπίδων της.

Μετὰ τὰς ὀκτώ, ἐδείπνησε ταχέως καὶ ἤρχισε νὰ καλωπίζηται ὅπως ἐμφανισθῇ πρὸ τοῦ βαρόνου ὅσῳ τὸ δυνατὸν ὡραιοτέρα.

Κατὰ τὰς δέκα, λάμπουσα ὅλη ἐκ τῶν βαρυτίμων ἀδαμάντων δι' ὧν ἐκοσμεῖτο, φέρουσα μελανὴν ἐκ βελούδου ἐσθῆτα, τοὺς ὤμους ἔχουσα γυμνούς, τὸν τράχηλον εὔκαμπτον καὶ κατάλευκον, ὥστε νὰ μὴ δύναταί τις ν' ἀποσπάσῃ ἐξ αὐτοῦ τὸ βλέμμα, τὰς χεῖρας ἐν στεναῖς χειρίσι περιβεβλημένας. Περιεβλήθη βαρύτιμον σισύραν καὶ ἐπιβᾶσα τῆς ἁμάξης της. μετέβη εἰς τὸ μέγαρον Ροζενδάλ.

Εἰσερχομένη συνήντησε τὸν Ραβού, ὅστις εἰδοποιηθεὶς παρὰ τοῦ κυρίου του, τὴν ἀνέμενεν.

[Ἕπεται συνέχεια] ΤΟΝΥ

Οἱ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν των καὶ οἱ νεωστὶ ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ ἀπὸ 1ης πρ. Νοεμβρίου εἰς τὰ ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ λαμβάνουσι :

ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ,
ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ,
ΤΟΝ ΑΓΓΕΛΟΝ ΠΙΤΟΥ,
ΤΗΝ ΚΟΜΗΣΣΑΝ ΣΑΡΝΥ,
ΤΟΝ ΙΠΠΟΤΗΝ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ.

Ἅπαντα συνέχεια, ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν τιμῆς τῶν φρ. 25 διὰ 15 μόνον.

ΤΟΥΣ ΤΡΕΪΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΑΣ (μετὰ εἰκόνων)
ΤΑ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΣΙΝ ΕΤΗ » »
ΤΟΝ ΥΠΟΚΟΜΗΤΑ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ (μετὰ εἰκόνων) τόμοι 12.

Ἅπαντα συνέχεια, ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν τιμῆς τῶν φρ. 25 διὰ 15 μόνον.

(Τὰ ταχυδρομικὰ τέλη εἰς βάρος τῶν κκ. συνδρομητῶν.)

Πρὸς εὐκολίαν τῶν κ. κ. συνδρομητῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσι καὶ τὰς δύο συνεχείας τῶν λαμπρῶν τούτων ἱστορικῶν μυθιστορημάτων, δεχόμεθα καὶ μηνιαίας δόσεις ἐκ φρ. 5 μέχρι συμπληρώσεως τοῦ ποσοῦ τῶν 30 φρ., ὅτε ἀποσταλήσονται τὰ βιβλία ἀσφαλῶς πρὸς τοὺς κ.κ. συνδρομητάς.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς 'Αθῆναι Πάτραι Πύργος 'Ολύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν.		6.20π	11.25π	1.45μ	'Ολύμπια	ἀν.	8.10π			2.30μ
'Αθῆναι	»		7.00	12.05	2.25	Πύργος	ἄφ.	9.05			3.25
Κόρινθος	ἄφ.		10.04	3.00	5.50		ἀν.		7.00π	2.30μ	3.40
	ἀν.		10·24	3.15	4.20μ		ἄφ.		8.50	4.40	5.18
	ἄφ.		12,56	5.08	7.15	Λεχαινὰ	ἀν.	6.40π	8.55		5.24
'Ακράτα	ἀν.	6.00π	12.59	5.10			ἄφ.	9.15	11.05		7.50
Αἴγιον	ἄφ.	7.10	2.02	6.00		Πάτραι	ἀν.		7.45π	11.50π	3.05μ
	ἀν.	9.15	3.40	7.20		Αἴγιον	ἀν.		9.29	1.80	5.00
Πάτραι	ἀν.		7.15π	2.00μ	4.10μ		ἄφ.		10.34	1.58	6.05
Λεχαινὰ	ἄφ.		9.45	4.55	6.18	'Ακράτα	ἀν.	6.20π	10.39	2.02	
	ἀν.	6.50π	9.50		6.23		ἄφ.	9.00	1.05	3.55	
	ἄφ.	8.55	11.40		8.10	Κόρινθος	ἀν.	7.00π	1.25	4.15	
Πύργος	ἀν.	7.05π	1.00			'Αθῆναι	ἄφ.	10.25	4.30	7.10	
'Ολύμπια	ἄφ.	8.00	1.55			Πειραιεὺς	ἄφ.	11.00	5.00	7.40	

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	10.15π	—	6.42π	Λουτρὰ	—	—	2.00μ
Βαρθολομιὸ	10.35	3.10μ	7.05	Κυλλήνη	6.20π	11.25	4.00
Κυλλήνη	11,05	3.40	7.35	Βαρθολομιὸ	6.50	11.51	4.33
Λουτρὰ	12.30	—	—	Καβάσιλα	7.05	—	4.50

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	ἀν. 10.28π	1.30μ (1)		Τρίπολις	ἀν. 7.35π	9.25π (2)	
Ἄργος	ἀφ. 12.55	4.10		**Ναύπλιον**	» 9.50	12.20	
Ναύπλιον	» 1.40	4.45		Ἄργος	» 10.35	12.56	
Τρίπολις	» 4.25	7.45		Κόρινθος	ἀφ. 12.50	3.25	

(1) Δευτέραν, Τετάρτην, Παρασκευήν. (2) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον— Μεταξὺ Μύλλων Ἄργους Ναυπλίου ἓξ ἁμαξοστοιχίαι καθ' ἑκάστην. 1

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

'Αθῆναι, παρὰ τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν 'Εφημερίδων.

Χάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιοτήτων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖος καὶ μή. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτριαι.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΡΔΙΑΝΟΣ

ΧΡΥΣΟΧΟΟΣ

Ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 28, ἐναντι οἰκίας ὑποστρατ. Ράλη.

Ἐργασία εὐρωπαϊκὴ ἐπὶ διαφόρων τιμαλφῶν ἀντικειμένων. Ἐπισκευὴ καὶ κατασκευὴ παντὸς εἴδους κοσμημάτων ἐπὶ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου.

Τιμαὶ συμφέρουσαι.

Ἐξεδόθη ! ἐξεδόθη ! ἐξεδόθη !

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ

1894

Χρονογραφικόν, φιλολογικὸν καὶ γελοιογραφικόν.
Ἔτος ἔννατον — Τόμος ἔννατος.

Κομψόν, ὡς πάντοτε, καλλιτεχνικώτατον, πλούσιον εἰς εἰκόνας καὶ ὕλην, ἐξαίρετον, χαριτωμένον, μὲ εὐφυΐαν σπινθηρίζουσαν εἰς πᾶσαν σελίδα, μὲ γοῦστον ἀπαράμιλλον, μὲ ποικιλίαν θελκτικήν· τὸ Ἡμερολόγιον Σκόκου εἶνε ἀναντιρρήτως τὸ τελειότερον εἰς τὸ εἶδός του.

Σύγκειται ἐκ **450** σελίδων.—Περιέχει ὑπὲρ τὰ 80 θέματα καὶ διατριβὰς ἐξ ὅλων τῶν εἰδῶν τῆς συγχρόνου λογοτεχνίας, διηγήματα, ποιήσεις, καλλιτεχνικὰς μελέτας, ἱστορικὰς μονογραφίας, ἠθογραφίας, κωμῳδίας, δραμάτια, ἄρθρα ἐπιστημονικά, σκαλαθύρματα, ἐπιγράμματα, γελοιογραφικὰς σκηνάς, κλπ. κλπ. — Συνεργᾶται καὶ πᾶλιν οἱ γνωστότεροι τῶν συγχρόνων λογογράφων. — Κοσμεῖται ὑπὸ **50** εἰκόνων ἀρίστης τέχνης, ἐν Εὐρώπῃ ἐξειργασμένων.

ΤΙΜΑΤΑΙ

Διὰ τὴν 'Ελλάδα, χρυσόδετον..... φρ. **4.50**
Διὰ τὸ 'Εξωτερικὸν » ..... φρ. **5.** —

Ἡ Διεύθυνσις τῶν «'Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» χάριν τῶν πολλαχοῦ συνδρομητῶν καὶ φίλων αὐτῆς, ἀναλαμβάνει τὴν ἀποστολὴν εἰς πάντα ἐμβάζοντα αὐτῇ τὸ ἀντίτιμον.

Οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Λόγιοι Ἕλληνες θὰ συναντήσωσι καὶ πάλιν ἐφετος εἰς τὸ Ἡμερορόγιον Σκόκου τὴν σύγχρονον ἐν 'Ελλάδι φιλολογικὴν κίνησιν καὶ ζωήν.

ΝΙΚΟΛ. ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ Ζακυνθίου **ΑΛΑΝΤΟΠΟΙΕΙΟΝ**

Νέα 'Αγορά, ἀριθ. **29.** — ('Ανατολικὴ πλευρά).

'Απέναντι Κρεοπωλείου Παπαδοπούλου.

Τὸ ὡραιότερον χοιρινὸν κρέας μόνον ἐκεῖ δύνασθε νὰ εὕρητε.— Σαλάμια, χοιρομήρια, λουκάνικα ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων, καὶ ὅ,τι ἄλλο ἀνάγεται εἰς τὴν ἀλαντοποιίαν.— Ἁπλῆ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν. Ὅλα εἶναι ἐκλεκτὰ καὶ **συγκαταβατικά.** 6

ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΡΟΥΣΤΕΙΟΥ, 10